

“โอ๊ย! คุณแม่ขา ดาวเจ็บค่ะ อย่าตีดาวอีกเลย” เด็กหญิง
วัยสิบปีพนมมือขึ้นขอความเมตตา น้ำใสๆ เอ๋อทันดวงตากลมโต

“เจ็บหรือ ถ้าเจ็บ...แกก็จำไว้ว่าวันหลังอย่ามาทำหึงผยงกับ
ลูกสาวฉันอีก จำไว้นะนั่งดาว ไม่ว่าจะลูกเดือนต้องการอะไร แกก็ต้องให้
เข้าใจใหม่!”

“แต่คุณพ่อซื้อตุ๊กตาดาวนี้ให้ดาว...”

“ไม่ต้องมาเถียง!” เจ้าของเสียงแหลมแว๊ดขึ้นจนคนโดนตวาด
สะดุ้งด้วยความตกใจ “แกอย่าลืมนะว่าแกมาอยู่บ้านนี้ในฐานะอะไร
ข้าวแดงแกงร้อนที่ราดหัวแกอยู่ทุกวันมันไม่ทำให้แกสำนึกเลยใช่มั้ย”

“เปล่าค่ะ ดาวไม่เคยคิดแบบนั้น ดาวสำนึกดีค่ะว่าคุณแม่กับ
คนที่บ้านนี้มีพระคุณต่อดาวมากแค่ไหน”

“ถ้าแกคิดอย่างนั้นได้ก็ดี จำไว้นะนั่งดาว พรราวสิตางค์ต้องมา
เป็นที่หนึ่งเสมอ เขาอยากได้อะไรแกต้องให้ จำใส่สมองโง่ๆ ของแกไว้
ด้วย!”

นิ้วชี้เรียวยาวจิ้มที่หน้าผากเล็กจนเจ้าตัวหน้าหงายเป็นการย้ำ
เตือน ก่อนที่หลอนจะหันไปจูงมือเด็กหญิงวัยสิบสี่ปีอีกคนที่ยืนเคียง
ข้าง...มองผู้เป็นแม่ ‘ทำโทษ’ น้องสาวต่างมารดาด้วยความสะใจ ให้

เดินเข้าไปในบ้านด้วยกัน

‘ดาริกา’ มองทั้งสองคนด้วยความเศร้าใจ น้ำตาอุ่นร้อนหลังรินอาบแก้มเป็นสาย ความอ้างว้างกระจายเกลื่อนเต็มอกเมื่อหันมองที่ว่างข้างกาย คราใดที่ถูกทำโทษไม่เคยมีใครอยู่ปลอบใจหล่อนเลยสักคน จะมีก็แต่ ‘จำเนียง’ แม่นมที่ดูแลหล่อนมาตั้งแต่วันแรกที่หล่อนก้าวเข้ามาอยู่บ้านหลังนี้ในฐานะ ‘ดาริกา วรารักษ์’

ต่อให้อบอุ่นเพียงใด...แต่ดาริการู้ดีว่านั่นไม่อาจเทียบกับความอบอุ่นจากมารดาได้

ยิ่งได้เห็นภาพพี่สาวต่างมารดามีแม่คอยจับจูง เด็กหญิงตัวน้อยก็ได้แต่อดสู้อยู่ในใจ ดวงตาคู่สวยเอ่อท้นไปด้วยหยาดน้ำ หล่อนรีบเบือนหน้าหนีก่อนจะเดินกลับไปยังทางที่จากมาในตอนแรก ระหว่างนั้นเสียงสะอื้นให้ยังดังขึ้นเป็นระลอก ก้าวไปได้อีกแค่ครึ่งก้าว ร่างเล็กก็ตัดสินใจทรุดกายลงนั่งที่ซูดม้ายินในสวนหลังบ้าน ดาริกาสำรวจรอยแดงเป็นปื้นตามแขนของตนเอง

เจ็บตามเนื้อตัวไม่เท่าเจ็บที่หัวใจ...ใจน้อยๆ ดวงนี้แทบแตกสลาย คราใดที่นึกได้ว่าไม่มีแม่คอยปลอบประโลมยามทุกข์ใจเหมือนเด็กคนอื่น ๆ เขา

“โดนทำโทษมาอีกแล้วหรือ”

ดาริกาขำเลียงไปยังที่มาของเสียง เห็นเด็กชายคุ่นตาคคนหนึ่งยื่นเท้ากำแพงเตี้ยๆ ที่กั้นระหว่างบ้านของหล่อนกับบ้านอีกหลังมองหล่อนอย่างสนอกสนใจ เด็กหญิงตัวน้อยรีบเช็ดน้ำตาแล้วตอบอ้อมอ้อม

“เปล่า”

“เปล่าอะไร หรือจะบอกว่ารอยแดงๆ นั้นเป็นรอยยุงกัด ไม่ใช่ฝีมือคุณป้า” เขาแย้งเสียงแข็งพลางขมวดคิ้วมุ่น “รออยู่ที่นี่ก่อน อย่าไปไหนนะ เดี่ยวจะข้ามไปหา”

เขาบอกเพียงเท่านั้นก่อนจะเดินหายลับเข้าไปในบ้าน แล้วกลับ

ออกมาอีกครั้งพร้อมกล่องยา ร่างสูงแก่ง้ำของเด็กรายวัยสิบห้าปี ปีนกำแพงข้ามมาหาดริกาด้วยความคล่องแคล่ว เพียงครู่เดียวเขาก็ มาทรุดลงนั่งข้างกายหล่อนได้สำเร็จ แล้วก้มหน้าก้มตาค้นหาหลอดยา ในกล่องจนเจอ

“ยื่นแขนมา”

ดริกายื่นแขนให้เขาอย่างไม่อิดออด มองคนตรงหน้าทายาตาม รอยแดงอย่างเบามือ

นอกจากจำเนียงแล้ว ก็มีแค่ ‘พีกลินท์’ ของหล่อนเท่านั้นที่เห็น หล่อนอยู่ในสายตา จะว่าไปแล้วคนบ้านนี้ไม่เคยเห็นหล่อนมีตัวตนเลยสักคน ยกเว้นผู้เป็นพ่อที่พาหล่อนก้าวเข้ามาเป็นคุณหนูคนเล็กของบ้าน ‘วราภักษ์’

‘กลินท์ โภคโยดม’...เด็กผู้ชายบ้านข้างเคียงที่ดริการู้จักตั้งแต่วัยเยาว์อยู่ที่นี้ หล่อนแทบจะคุ้นเคยกับเขามากกว่าคนในบ้านของ หล่อนเองด้วยซ้ำ ภาพที่กลินท์ทายาตามเนื้อตัวให้กลายเป็นภาพที่ ซินตาไปเสียแล้ว เมื่อไรที่หล่อนโดน ‘วิไลเรข’ ทำโทษ กลินท์ก็จะทำ หน้าทีทายาให้ทุกครั้ง ตลอดสองปีที่ผ่านมา...เขาคอยดูแลเอาใจใส่ ดริกาจนน้องสาวแท้ๆ ถึงกลินท์จะไม่แสดงออกว่าเป็นห่วงเป็นใย หล่อนอย่างชัดเจน แต่หล่อนก็สัมผัสได้จากท่าทีของเขา

ในความรู้สึกของดริกา...กลินท์จึงไม่ต่างอะไรกับพี่ชายแท้ๆ เลยสักนิดเดียว

“ไปซัดใจอะไรน้องเดือนมาอีกล่ะ”

“พีกลินท์รู้ด้วยหรือ”

กลินท์ชำเลืองมองคนตัวเล็กเพียงนิด แล้วก้มลงสนใจก่อนแขน เจ้าหล่อนต่อ

“ทำไมจะไม่รู้ เธอถูกคุณป้าวิไลเรขตีที่ไร เป็นต้องเกี่ยวกับน้อง เดือนทุกที”

“แต่ดาวไม่ได้เป็นคนผิดนะคะ พี่เดือนจะเอาตุ๊กตาที่คุณพ่อซื้อให้ดาว ดาวไม่ยอมให้ คุณแม่ก็เลยตี”

น้ำเสียงคล้ายกับต้องการจะฟ้องนั้นทำให้กลิ่นทอด้มไม่ได้ จึงยกมือขึ้นโยกศีรษะของเด็กหญิงตัวน้อยไปมาด้วยความเอ็นดู

“วันหลังเธอต้องบอกคุณพ่อนะดาว จะได้ไม่ต้องโดนลงโทษอย่างไม่มีเหตุผลแบบนี้อีก ถึงเธอจะมาฟ้องพี่ พี่ก็ทำอะไรไม่ได้หรอก”

“ดาวไม่ได้ฟ้อง!”

“อืม ไม่ได้ฟ้องก็ไม่ได้ฟ้อง”

เมื่อเห็นคนตัวเล็กหน้าอ กลิ่นทอก็ยิ่งแยมยิ้ม เด็กชายวัยสิบห้าปี ทว่ามีกิริยาโตเป็นผู้ใหญ่เกินอายุปีบยาออกจากหลอดเพื่อทาลงบน รอยแดงรอยสุดท้ายบนแขนเล็กๆ ก่อนจะปิดฝาแล้วส่งคืนให้ดาริกา

“เอาไว้ที่นั่นเลยแล้วกัน ครึ่งหน้าพี่จะได้ไม่ต้องเสียเวลาเดินเข้าไป เอาที่บ้าน”

“พูดอย่างกับจะแข่ง”

“ไม่ต้องแข่งหรอก พี่เดาได้เลยว่าเตียวอีกไม่กี่วันข้างหน้าเธอก็ต้องโดนตีอีก”

ดาริกาทำหน้ามึนแต่ไม่เถียง เพราะกลิ่นทอตุ๊กตา ต่อให้พุ่มนี้ หล่อนไม่ถูกตีก็ต้องถูกจิกหัวใช้ไม่ต่างอะไรกับทาส หรือไม่ตามเนื้อตัว จะต้องมึนสึทึที่เขี้ยวขำเพราะโดนวิไลเรขหยิกยามหล่อนทำอะไรไม่ได้ ดั่งใจ ดาริกาไม่เคยอยากรู้ว่าทำไมวิไลเรขถึงเกลียดหล่อนนัก หล่อนไม่เคยคิดอยากแสวงหาคำตอบนั้น สิ่งที่หล่อนต้องการมีเพียงอย่างเดียวคืออดทนทำความดี เพื่อสักวันความดีนั้นจะส่งผลให้วิไลเรขยอม เมตตาหล่อนบ้าง

ดาริกาไม่หวังถึงขนาดให้แม่เลี้ยงยอมรับหล่อนเป็นลูกอีกคน ขอแค่เผื่อแผ่ความห่วงใยมาให้หล่อนบ้างเท่านั้นก็เพียงพอแล้ว

“จริงสิ ยิ่งไงพุ่มนี้ดาวก็คงจะโดนคุณแม่ตีอีกอยู่ดี”

กลินท์เหลือบมองใบหน้าจิ้มลิ้มดูตุ้กตาของเด็กหญิงตัวน้อย รู้จักกันมานาน...แต่เขาแทบไม่เคยเห็นร่องรอยแห่งความสุขบนดวงหน้ากลมนั่นเลย รวากับว่าความสุขของดารีกามันหล่นหายไปตั้งแต่ก้าวเข้ามาอยู่ในฐานะคุณหนูอีกคนของบ้านวรารักษ์กระนั้น

ทั้งที่กลินท์มีนิสัยไม่ชอบเอาใจใส่ใครเพราะถูกเลี้ยงมาแบบ ลูกคนเดียว แต่เมื่อเจอดารีกาและยังได้เห็นว่าหล่อนอ่อนแอมากเพียงใด สมองกลับสั่งการให้เขาดูแลเอาใจใส่หล่อนให้ดียิ่งกว่าที่เขาเคยได้รับจากพ่อแม่หรือคนอื่น ๆ

ดารีกาเหมือนตุ้กตากระเบื้อง...หน้าตาของหล่อนน่ารัก ใครเห็นก็พากันเอ็นดู แต่ใครจะรู้ว่าหล่อนนั้นเปราะบาง แค่ได้รับการกระทบกระเทือนนิดหน่อย ตุ้กตากระเบื้องตัวนี้ก็อาจจะม็รอยร้าวเป็นทางยาว นานวันเข้าก็อาจปริแตกในที่สุด

ยังได้เห็นความเศร้าของหล่อนในตอนนี กลินท์ก็ยังไม่ชอบใจ สมองของเขาสั่งให้คิดหาทางทำให้ดารีกามีรอยยิ้มและลิ้มความเศร้าหมองโดยอัตโนมัติ ก่อนจะนึกขึ้นได้ว่ามีสิ่งหนึ่งที่เขาต้องมอบให้หล่อนในวันนี้ กลินท์จึงล้วงกระเป๋ากางเกง หยิบสิ่งที่ตั้งใจไว้ว่าจะมอบให้ ดารีกาออกมามองพร้อมรอยยิ้มบาง ๆ

“มีอะไรจะให้”

ใบหน้ากลมจิ้มลิ้มมีคำถามปรากฏขึ้นยามสบตาผู้ที่อาวูโสกว่า แต่ไม่นานก็เปลี่ยนเป็นดีใจแทน เมื่อกลินท์ยื่นพวงกุญแจห้อยตุ้กตา สวมชุดฝรั่งเศสมาให้หล่อน

“สุขสันต์วันเกิด”

“จำได้ด้วยหรอ”

“ทำไมจะจำไม่ได้ น้องสาวทั้งคน”

หัวใจดวงเล็กอุ่นวาบเมื่อได้ยินประโยคหลัง ต่อให้คนทั้งโลกเกลียดหล่อน ดารีกาก็ไม่แคร์ ตราบใดที่กลินท์ยังยืนอยู่เคียงข้างและ

คอยปกป้องหล่อนดังเช่นตอนนี้ หล่อนก็ไม่ทำอะไรอีกแล้ว

“จะเอาหรือเปล่า จ้องหน้าอยู่นั้นแหละ”

กลินท์แกว่งพวงกุญแจไปมาเล็กน้อยอย่างล่อหลอก เด็กหญิงตัวน้อยรีบคว้ามารวากับกลัวว่าเขาจะเอาคืน

“เอาซี”

กลินท์มองรอยยิ้มบนปากเด็กเป็นกระຈပ်แล้วพลอยยิ้มตาม... ต้องอย่างนี้ถึงจะใช้ดาริกาของเขา เขายกมือขึ้นแตะศีรษะเล็กด้วยความเอ็นดู เจ้าหล่อนละลายตาจากตุ๊กตาเด็กผู้หญิงแต่งชุดฝรั่งเศษ ขึ้นสบตาเขาก่อนยิ้มตายี่

“ดาวจะเก็บพวงกุญแจพวงนี้ไว้กับตัวตลอดเวลา สัญญาเลยคะ”

“ให้มันจริงเถอะ ไม่ใช่ว่าไปได้พวงกุญแจพวงใหม่ที่น่ารักกว่าแล้วทิ้งของพี่เลยละ”

“ไม่มีวันคะ สาบานด้วยเกียรติของเนตรนารีเลย”

“นั่งดาว!”

น้ำเสียงกระซกดังมาจากทางปีกซ้ายของบ้าน ดาริกาหันไปมอง เห็นพราวสิตางค์ยื่นหน้าอง้าอย่างเอาเรื่องอยู่ตรงนั้น

“พี่กลินท์เอาอะไรให้แก”

“เปล่าคะ”

ดาริการีบซ่อนตุ๊กตาพวงกุญแจที่ได้มาจากกลินท์เมื่อครู่ไว้ด้านหลัง หล่อนรู้ว่าพราวสิตางค์พึงใจในตัวกลินท์เช่นเดียวกับหล่อน ดังนั้นเมื่อไรก็ตามที่กลินท์แสดงออกว่าเอ็นดูและปฏิบัติต่อหล่อนไม่ต่างกับที่พี่สาวต่างมารดาได้รับ พราวสิตางค์จึงมักจะไม่พอใจเสมอ

“แต่ฉันเห็นกับตาว่าพี่กลินท์ส่งพวงกุญแจให้แก!”

“เปล่านะคะ พี่กลินท์ไม่ได้เอาอะไรให้ดาว”

“จึ้นแกช่อนอะไรไว้ข้างหลัง ขอจึ้นดูหน่อย”

พรราวสิตางศ์รีบจ้าไปกระซอกแซกแซกที่โพล้ไว้ด้านหลังของน้องสาว ดาริกายื้อแขนตนเองไว้สุดกำลัง มือเล็กๆ กำพวงกุญแจแน่น หล่อนรู้ว่าถ้าพรราวสิตางศ์ได้มันไป... หล่อนจะไม่มีทางได้มันคืนอีกเลย

“พี่เดือนปล่อยดาวเถอะคะ พี่กลืนที่ไม่ได้เอาอะไรให้ดาวทั้งนั้น”

“โกหก! เอามาให้จึ้นนะนั่งดาว เอามา!”

“อย่าคะพี่เดือน นี่มันของของดาวนะคะ”

“จึ้นรู้แล้ว แต่จึ้นจะเอาเพราะมันสำคัญต่อแก่นี้แหละ ปล่อยเดี๋ยวนี้ะนั่งดาว!”

พรราวสิตางศ์ยื้อพวงกุญแจจากดาริกาไม่หยุด ยิ่งดาริกาแสดงออกว่าขัดขืน คนที่ไม่เคยไม่ได้ของทุกอย่างที่อยากได้ก็ยิ่งทวีความรุนแรงในการแย่งชิง แต่ดาริกาก็บอกตนเองเช่นกันว่าจะไม่ยอมเสียของสิ่งนี้ให้พรราวสิตางศ์เด็ดขาด เพราะหล่อนรู้ว่าแท้จริงแล้วพรราวสิตางศ์แค่ต้องการเอาชนะหล่อนเท่านั้น... ไม่ได้ต้องการมันจริงๆ เลยสักนิดเดียว

“จึ้นบอกให้ปล่อยไป!”

คนเป็นพี่เริ่มหมดความอดทน จึงหยิกเข้าที่ท้องแขนของน้องอย่างแรง หัวใจให้ปล่อยพวงกุญแจมาให้หล่อน ดาริกาสะดุ้งเฮือกด้วยความเจ็บ แทนที่จะปล่อยพวงกุญแจ หล่อนกลับสะบัดตัวจนร่างของพรราวสิตางศ์กระเด็นออกจากตัวหล่อนแล้วเซดลาไปชนโต๊ะวางของใกล้ๆ ส่งผลให้หัวของเจ้าหล่อนชนกับขาโต๊ะจนเลือดไหลอาบ

พรราวสิตางศ์ยกมือขึ้นแตะหน้าผาก เมื่อเห็นเลือดติดมือมาด้วย หล่อนก็กรี๊ดร้องเสียงแหลมลั่นบ้าน ก่อนจะแผดเสียงร้องให้ลั่นจนวิลเลเรอรีบวิ่งหน้าต่างออกมาดู

“เป็นอะไรนะยายเดือน”

“คุณแม่ขา ดาวเขาผลักเดือนคะ” พรราวสิตางศ์ได้ที่รีบฟ้อง

วิไลเรขตรงรีเข้ามาจับหน้าของลูกสาวพลิกซ้ายที่ขวาที่สำรวจ
บาดแผล ก่อนจะหันไปแหวัดใส่เด็กหญิงที่ยืนตัวลีบ หน้าหดเหลือสอง
นิ้วอยู่ไม่ไกล

“นังบ้า! แกกล้ำทำลูกฉันเหวอ! วันนี้ฉันจะตีแกให้ตายเลย
อีดาว! แกกล้ำทำลูกฉันเลือดออกไขใหม่!”

วิไลเรขกระซากร่างเล็กมากระหน่ำตีและหยิก ความเจ็บปวดที่
ได้รับทำให้ดารีกรร้องไห้จ้า พร้อมกับพนมมือขึ้นไหว้ขอความเมตตา
ด้วยใบหน้านองน้ำตา

“คุณแม่อย่าตีดาวคะ พี่เดือนเขามาแย่งของของดาวก่อน”

“ของของแกมันสำคัญมากจนถึงขนาดต้องผลักรายเดือนล้ม
หัวฟาดเลยนะเหวอ แกรู้ไหมว่าฉันเลี้ยงลูกฉันมา ฉันไม่เคยตีเลยสัก
ครั้งเดียว แล้วแกเป็นใครถึงกล้าเสนอหน้ามาทำลูกสาวฉันเลือดตก
ยางออกแบบนี้ซะนังดาว! วันนี้ฉันจะตีแกไม่เลี้ยงเลยคอยดู!”

“ดาวเจ็บคะคุณแม่ ดาวเจ็บ”

“เจ็บสิตี ฉันตีให้แกเจ็บ เจ็บแล้วก็จำไว้ด้วยนะว่าวันหลังอย่า
มาทำร้ายลูกฉันอีก!”

“หยุดนะคุณ!”

เจ้าของร่างท่วมโผล่มาจากอีกฟากของบ้านหลังได้ยินเสียง
โหวกเหวกโวยวายดังลั่น เมื่อเดินออกมาเห็นลูกสาวในไส้กำลังโดน
วิไลเรขกระหน่ำตี ‘ภูติษศ’ ก็ตรงเข้ามากระซอกมือของหล่อนออกจาก
ร่างเล็กๆ ก่อนจะกอดดารีกาไว้แน่น พลังส่งสายตาโกรธเคืองระคน
ไม่พอใจไปยังภรรยา

“บ้าไปแล้วหรือไงคุณ!”

“ถอยไปนะ ฉันจะทำโทษมัน มันทำลูกของเราเลือดออก คุณ
ไม่เห็นเหวอ!”

“ดาวก็เป็นลูกสาวของผมเหมือนกัน ผมต้องปกป้องลูกเหมือน

ที่คุณกำลังปกป้องยายเดือนด้วยการที่คุณทำร้ายลูกของผมอยู่นี้!”

ได้ยินเช่นนั้น วิไลเรขาก็ยังไม่โหนก หล่อนซึ่งไปยังพราวสิตางค์ ซึ่งมีบาดแผลบริเวณหน้าผากด้วยสีหน้าเคียดแค้น

“ไม่เห็นหรือไม่ว่ามันทำยายเดือนหัวแตก!”

“ถ้าดาวผิดจริง ผมจะตีดาวเอง คุณไม่ต้องมายุ่ง!”

ได้ยินดังนั้น วิไลเรขาก็ทำหน้าอง้งำทันทึ แต่ไหนแต่ไรมาแล้วที่ ภูติษศ์เอาแต่เข้าข้างดาริกา และนี่คือหนึ่งในเหตุผลมากมายที่ วิไลเรข ซิงซัง ลูกเลี้ยง หล่อนไม่เคยรู้มาก่อนเลยว่าสามีมีลูกเมียซ่อนเอาไว้ จนกระทั่ง ภูติษศ์ พาดาริกา เข้ามาอยู่ที่บ้านหลังนี้ ในฐานะลูกสาวอีกคน ให้มันมีฐานะเทียบเท่าลูกสาวของหล่อน ทั้งที่มันเกิดจากเมียนักร่อง กลางคืนที่ ภูติษศ์ ไปเก็บมาจากข้างถนน

หล่อนเกลียดแม่ของมัน...ถึงแม้จะไม่เคยเห็นหน้ากันหรือมันจะ ตายจากไปแล้ว หล่อนก็ยังคงเกลียดชังและแซ่ซึกหักกระดูกให้มันป็น ต้นจิวในนรกอยู่ทุกเมื่อเชื่อวัน!

“คุณเอาลูกไปทำแผลเถอะ ก่อนที่ยายเดือนจะเลือดไหลหมด ตัว”

ภูติษศ์บอกอย่างหวังดี แต่ วิไลเรข กลับตีความเป็นอย่างอื่น

“ไม่ต้องมาแซง! ลูกของฉัน ฉันดูแลเองได้!” หล่อนยกย่อน ก่อนจะหันไปหาลูกสาว “ไป! ยายเดือน พ่อของแกเขาหวังแกจะเป็น จะตายอยู่แล้ว”

ได้ยินคำประชดคำโต ภูติษศ์ก็ได้แต่ส่ายหน้า ไม่คิดได้เถียงใดๆ ให้เรื่องราวบานปลายใหญ่โตไปมากกว่านี้ ไม่ใช่ว่าเขา ‘ยอม’ แต่เขา ไม่อยากทะเลาะกับ วิไลเรข ให้ลูกเห็นจนเก็บไปเป็นแบบอย่าง หรือ ทำให้ลูกรู้สึกถึงความร้ายฉานของครอบครัว พราวสิตางค์ ยังมีแม่อย่าง วิไลเรข คอยอบรมเลี้ยงดู แต่ดาริกา ไม่มีใครเลยนอกจากพ่อที่เป็นที่พึ่ง สุดท้ายในโลกอย่างเขา ก่อนที่ ‘อัปสรฯ’ จะจากไป เขาให้สัญญาแก่

หล่อนไว้แล้วว่าจะดูแลดาริกาให้ดีที่สุด และเขาจะต้องทำตามสัญญาให้ได้

ลับหลังวิไลเรขกับพราวสิตางค์ ภูติษศ์ก็หันมาหาดาริกา

“เจ็บตรงไหนไหมดาว”

ภูติษศ์พิจารณาตามเนื้อตัวของลูกสาวเพื่อหาบาดแผล เขาเห็นรอยแดงข้ำเป็นจ้ำบนต้นแขนเล็กๆ แต่คำตอบที่ออกจากปากดาริกากลับตรงกันข้ามกับร่องรอยที่เขาเห็น

“ไม่ค่ะ คุณพ่อ”

ภูติษศ์ฟังแล้วขมขื่นยิ่งนัก ไม่รู้ว่าดาริกาไม่ยอมให้เขาเป็นห่วงหรือเปล่าถึงบอกเขาเช่นนี้ เขาโกรธตัวเองที่ไม่สามารถปกป้องหล่อน เขารู้ว่าวิไลเรขหาเรื่องรังแกหล่อนลับหลังเขาเสมอ แต่เขาปกป้องดาริกาไม่ได้ และนั่นเป็นสิ่งที่ทำให้ภูติษศ์รู้สึกผิดต่ออภัสรามาที่สุด

“ดาวผลักพีเดือนจริงหรือเปล่า”

พอเห็นเด็กหญิงพยักหน้าอย่างกล้าๆ กลัวๆ ภูติษศ์จึงถามลูกอย่างไม่เข้าใจ

“ดาวทำแบบนั้นทำไมลูก”

“พีเดือนเขาจะเอาพวงกุญแจของดาวค่ะ”

ดาริกาคลายมือที่กำพวงกุญแจไว้แน่นให้ผู้เป็นพ่อดู ภูติษศ์ถอนหายใจ

“แค่พวงกุญแจพวงเดียว ทำไมไม่ให้พีเดือนไปล่ะลูก ดาวก็รู้ไม่ใช่เพราะว่าพีเดือนเขาต้องได้ทุกอย่างที่อยากได้ ที่พ่อพูดแบบนี้เพราะพ่อไม่ยอมให้ดาวต้องเจ็บตัวนะ ของบางอย่างที่ให้ได้ก็ให้เขาไปเถอะ ตัดปัญหาตั้งแต่ต้น ดาวจะได้ไม่โดนคุณแม่เขาตีแบบนี้อีก”

“แต่พวงกุญแจพวงนี้เป็นของขวัญวันเกิดที่พี่กลืนทให้ดาวนะคะคุณพ่อ มันสำคัญต่อดาวมาก ดาวให้ใครไม่ได้ค่ะ”

ดาริกาเอ่ยเสียงเครือ ไม่ว่าพราวสิตางค์ต้องการสิ่งไหน หล่อน

ยกให้ได้หมด ยกเว้นของสิ่งนี้เท่านั้น เพราะมันเป็นของขวัญชิ้นแรกที
กลินท์ให้หล่อน อีกทั้งเขาก็กำชับหนักหนาว่าไม่ให้หล่อนทิ้งมัน

ภูติษต์จนปัญญา พุดอะไรไม่ออก ทำไมเขาจะไม่รู้ว่ากลินท์
สำคัญต่อความรู้สึกของดารีกามากขนาดไหน เขาออกจะยินดีด้วยซ้ำ
ที่เด็กชายคนนั้นให้ความเอ็นดูแก่หล่อนเทียบเท่าพรานลิตางศ์ อีกทั้ง
กลินท์ยังเป็นเพื่อนเพียงคนเดียวที่ใกล้ชิดกับดารีกามากที่สุด แต่ภูติษต์
ไม่แน่ใจว่าต่อมาระเบียงนี้จะสร้างปัญหาให้ดารีกาในภายหลัง

เขาลืมไปได้อย่างไรว่ากลินท์ก็สำคัญต่อพรานลิตางศ์เช่นกัน

“เอาเถอะ คราวหลังลูกก็ไม่ต้องรับของอะไรจากกลินท์อีก
เพราะถ้าพี่เตือนเห็น ดาวอาจจะโดนทำโทษอย่างวันนี้ พ่อไม่อยากให้
ดาวเจ็บตัว เชื้อพ่อนะลูก ทำตามที่พ่อบอกนะดาว ปฏิเสธของทีกลินท์
ให้ลูกไปซะ เพื่อตัวของดาวเอง”

หากภูติษต์สังเกตสักนิดจะเห็นความหม่นหมองในดวงตากลม
แป้วของลูกสาว ดารีกาก็มองพวงกุญแจในมือ ความเศร้าสร้อย
ปรากฏขึ้นอย่างชัดเจน

ต่อจากนี้มันคงเป็นของขวัญชิ้นแรกและชิ้นเดียวที่เธอได้รับ
จากกลินท์

2

กลินท์มองสภาพพวงกุญแจตุ๊กตาเด็กผู้หญิงสวมชุดฝรั่งเศส
ในมือดารีกาอย่างไม่อยากเชื่อสายตา แขนตุ๊กตาที่เคยประกบติดกับ
ส่วนลำตัวหลุดหายไปไหนแล้วก็ไม่รู้ ในขณะที่ชุดที่สวมอยู่ฉีกขาด
คล้ายกับโดนคนยื้อแย่งอย่างรุนแรง ทรงผมที่ถูกจัดแต่งอย่างงดงาม
มาบัดนี้กลับเลอะเลี่ยจนไม่เหลือเค้าเดิม

กลินท์เงยหน้ามองเจ้าของมันทันที

“เอามาคืนหรือ”

ดารีกาพยักหน้ารับโดยไม่พูดอะไร

“สภาพนี้เนี่ยนะ” เขาขึ้นเสียงสูงคล้ายถามในตอันท้าย

“ค่ะ”

กลินท์นิ่งไป แวบแรกที่เขาเห็นเขารู้สึกเคืองเป็นอย่างมาก จะไม่ให้
เคืองได้อย่างไร ในเมื่อตุ๊กตาตัวนี้เขาเป็นคนตัดเย็บเสื้อผ้า แต่งตัว และ
ทำผมให้มันเองกับมือ โดยมีแม่อาสามาช่วยเหลืออยู่ใกล้ๆ เพราะ
อยากให้มันเป็นของขวัญวันเกิดสุดพิเศษแก่ดารีกา กว่าจะได้ออกมา
เป็นตุ๊กตาสวมชุดฝรั่งเศสแสนสวย เขาใช้เวลาเกือบทั้งสัปดาห์

แต่ดูหล่อนสิ...เอาไปแค่วันเดียวเท่านั้น ก็เอากลับมาคืนใน
สภาพขยะแบบนี้

มันน่าเคืองไหมล่ะ!

“คุณพ่อให้อามาคืนคะ”

“ทำไมล่ะ” กลินท์ขมวดคิ้วถามอย่างไม่เข้าใจ “ถ้าโดนคุณพ่อว่าก็บอกไปสิว่าพี่ให้เป็นของขวัญวันเกิด”

“เปล่าหรอกคะ คุณพ่อไม่ได้ว่า แต่คุณพ่อไม่อยากจะดาวรับของจากพี่กลินท์ เพราะกลัวพี่เดือนจะไม่พอใจแล้วมาทะเลาะกับดาวอีก”

คราวนี้กลินท์เข้าใจกระจ่างชัดทันทีว่าทำไมดารีกาถึงเดินถือตุ๊กตามาคืนเขาในสภาพนี้ ทว่าความขุ่นเคืองที่มีในคราวแรกไม่ได้มลายหายไปแต่อย่างใด แต่เขาเปลี่ยนไปโกรธเด็กหญิงอีกคนแทน

เขาสีมนึกเรื่องพราวสิตางศ์ไปได้อย่างไร ทำไมกลินท์จะไม่รู้ว่าหล่อนชอบทำตัวเหน่อ น้อง ถึงเขาจะไม่ใช่คนในครอบครัวของดารีกา แต่ก็พอรู้มาบ้างว่าพราวสิตางศ์อยากได้ของที่เป็นของน้องสาวอยู่ตลอดเวลา ดารีกา มักจะโดนตีเป็นประจำ สาเหตุก็เนื่องมาจากหล่อนเสียเป็นส่วนใหญ่ นี่อาจจะเป็นหนึ่งในหลายสาเหตุที่ทำให้เขาติดกับดารีกาเป็นพิเศษ

หล่อนน่าสงสาร...อีกทั้งเขาก็ชอบที่แม่ตุ๊กตากะเบื่องเคสือบนี้ไม่เคยมีท่าทีโกรธแค้นพราวสิตางศ์กับแม่ของหล่อนแต่อย่างใด ทั้งที่โดนกระทำเสียขนาดนั้น

“เอาไปอวดน้องเดือนให้เขาอิจฉาทำไมล่ะ”

“ไม่ได้อวดสักหน่อย! พี่เดือนเขาเห็นเองต่างหากเล่า!”

ดารีการีบบอก หน้ามุ่มตันคว้น หล่อนไม่ใช่คนซื่ออวดเสียหน่อย...
เรื่องนี้กลินท์ก็รู้ดี

“อ้าว เหรอ ก็นี่กว่าเอาไปเดินอวดเขาเสียทั้งจนเขาอิจฉา เลยฆ่ามันด้วยความหมั่นไส้เสียอีก”

เด็กชายพูดพลางกั้วหัวเราะ ดารีกาจึงทำแก้มป่องใส่อย่าง

แงงอน นึกเคื่องนักรที่กลินท์ชอบพูดแกลิ่งหล่อนอยู่เรื่อย แต่กับพราว-
ลิตางศ์นั้น เขากลับไม่เคยพูดแกลิ่งหรือพูดเล่นหัวหล่อนให้เห็นเลย
สักครั้ง

กลินท์วางดินสอที่ใช้วาดภาพลง ก่อนจะหยิบ ‘ซาก’ ตึกตาขึ้นมา
พิจารณา

“แล้วนี่ยังอยากได้อยู่หรือเปล่า จะได้ซ่อมให้”

ดารีกาสั่นหัว

“ไม่เอาแล้วค่ะ เดี่ยวคุณพ่อว่า”

“งั้นก็ทิ้งมันลงถังขยะไปเหอะเนอะ”

น้ำเสียงนั้นฟังเหมือนน้อยใจมากกว่าจะถามความคิดเห็น กลินท์
ใช้เท้าดันถังขยะใบเล็กออกมาจากใต้โต๊ะแล้วทำท่าจะทิ้งมันลงถัง เห็น
อย่างนั้นดารีกากรีบคว้าแขนเขาไว้

“อย่าค่ะ! อย่าทิ้งนะคะพี่กลินท์!”

“ทำไมละ ก็เธอไม่ต้องการมันแล้วนี่ พี่จะเก็บไว้ก็ไร้ประโยชน์
ทิ้งไปเลยแล้วกัน”

คราวนี้เขาหย่อนมันลงถังขยะจริงๆ โดยไม่ฟังเสียงทัดทาน ก่อน
จะหันกลับมาทำการบ้านที่วางทิ้งไว้ต่อ ดารีกาลนลานเก็บมันขึ้นมา
เช็ดกับกระโปรงของตัวเอง แล้วหันไปแหวัดใส่คนที่ตอนนี้เลิกสนใจ
หล่อนกับตึกตาไปแล้ว

“ทิ้งได้ยังไง นี่มันของของดาวนะ!”

“เธอเอาไปคุณพ่อกี่ว่า เก็บไว้ก็ไร้ประโยชน์ ทิ้งไปเถอะดาว หรือ
ไม่ก็ให้ป่าแมวไปขายเป็นของเก่านุ่น ได้ประโยชน์กว่าเยอะเยอะ”

กลินท์พูดกลางตัวดินสอลงบนกระดาษไปเรื่อยๆ เขาเอาแต่
สนใจวาดรูป รวากับว่าการพูดคุยกับหล่อนนั้นไม่น่าสนใจอีกต่อไป
และนี่เป็นครั้งแรกที่กลินท์ทำให้หล่อนรู้สึกเหมือนตัวเองไม่มีความ
สำคัญต่อเขา

“ทำไมพีกลินท์พูดแบบนี้ล่ะ นี่ของสำคัญของดาวนะ แล้วพวง
กุญแจของดาวก็ไม่ได้ไร้ประโยชน์ด้วย พีกลินท์มาว่าอย่างนี้ได้ยังไง”

“...”

“ไม่พูดก็ไม่ต้องพูด แล้วก็ไม่ต้องมาพูดกับดาวอีกเลยนะ ดาว
โป่งพีกลินท์แล้ว ได้ยินไหมว่าดาวโป่งพีกลินท์ ดาวโป่งพีกลินท์!”

กลินท์หันมองด้วยความแปลกใจในเสียงสั้นเครือของหล่อน
ทันได้เห็นใบหน้าอบน้ำตาของดารีกาเพียงแวบเดียว ก่อนที่หล่อนจะ
ปาพวงกุญแจตุ๊กตาใส่เขาแล้ววิ่งมุดประตูรั้วบ้านเล็กหายกลับไปยัง
บ้านของหล่อนที่อยู่เคียงข้างกัน กลินท์ถอนหายใจอย่างเหนื่อยหน่าย...
เหนื่อยทั้งเรื่องของหล่อนและตัวเขาเอง

เขาคงพูดแรงไปจริงๆ หล่อนถึงกับร้องไห้ แต่ที่พูดไปแบบนี้
เป็นเพราะความโมโหและน้อยใจ...น้อยใจที่หล่อนทำเหมือนของที่เขา
ให้ไม่สำคัญ ถึงได้เอามาคืนง่ายๆ เสียอย่างนั้น ในเมื่อเจ้าของยังไม่
สนใจ แล้วทำไมเขาจึงต้องเก็บไว้ด้วย

เมื่อมันไร้ค่านักละก็...ทิ้งมันไปสิ

แม้จะคิดเช่นนั้น แต่กลินท์ก็อดก้มลงมองพวงกุญแจบนพื้น
ที่ดารีกาเพิ่งปาใส่หน้าเขาเมื่อครู่ไม่ได้ เด็กชายทิ้งดินสอในมือลงบนโต๊ะ
แล้วเก็บพวงกุญแจขึ้นมามอง ความคิดบางอย่างปรากฏขึ้นในสมอง
หนทางที่จะจ้องคนซึ่งนอนอย่างดารีกา มีอยู่หลายวิธีด้วยกัน...แล้วแต่ละ
วิธีก็ง่ายนิดเดียว

“ซี! แยกอีกแล้ว”

เสียงคุ้นเคยดังจากด้านหลัง ดารีกาหันไปมอง พอเห็นกลินท์
ยื่นกอดคอกมองหล่อนอยู่ ร่างเล็กน้อย ที่หลบมานั่งร้องไห้บนม้านั่งใน
สวนหลังบ้านก็รีบลุกขึ้น เตรียมเดินหนีคนใจร้าย แต่เดินผ่านหน้าเขา
ไปได้ครึ่งก้าว หล่อนก็จำต้องหยุดเพราะประโยคถัดมา

“ไม่เอาแล้วใช้ใหม่ไอ้พวกกุญแจนี่นะ จะได้ทั้งจริงๆ สักที”

ดารีกาหันมามองสิ่งที่เขาถืออยู่ ตุ๊กตาห้อยพวงกุญแจที่เคยมีสภาพไม่ต่างกับเศษขยะเมื่อไม่กี่ชั่วโมงก่อนได้อันตรธานไปแล้วเป็นที่เรียบร้อย และกลายเป็นตุ๊กตาที่มีทรงผมและเสื้อผ้าชุดใหม่แทน

เมื่อเห็นคนตัวเล็กนั่งอยู่นาน กลินท์จึงทำท่าจะโยนมันเข้าพงหญ้าข้างๆ แต่ยั้งซ้ากว่าดารีกา หล่อนรีบช่วยพวงกุญแจมาก่อนที่มันจะไปนอนแฉ่งแฉ่งอยู่บนพื้น

“เอาสิ! พี่กลินท์นะ...ชอบทิ้งของของเค้าอยู่เรื่อยเลย”

หล่อนบ่นปากยื่น กลินท์จึงยิ้มออก แม้หล่อนจะยังทำแก้มป้องลูกหัวตุ๊กตาตัวเล็กในมือ แต่เขาดูออกว่าดารีกาหายโกรธเขาแล้ว อาจจะหายโกรธตั้งแต่เห็นเขาถือตุ๊กตานี้มาจ้อหล่อนแล้วด้วยซ้ำ

ดารีกาโกรธใครไม่ได้นานหรอก...นิสัยของหล่อนข้อนี้เขารู้ดี

และนี่อาจเป็นอีกหนึ่งเหตุผลที่ทำให้เขาขึ้นชอบและเอ็นดูดารีกา หล่อนไม่ใช่คนซับซ้อน หล่อนอ่านออกง่าย ไม่เคยซ่อนความรู้สึก รักก็บอกว่ารัก เกลียดก็บอกว่าเกลียด หลายคนคิดว่าที่หล่อนเปิดเผยความรู้สึกอย่างตรงไปตรงมาเป็นเพราะหล่อนยังเด็ก แล้วเด็กก็ไม่มีเล่ห์เหลี่ยมใดๆ ทั้งนั้น แต่กลินท์กลับคิดอีกอย่างว่ามันคือลักษณะเฉพาะตัวของหล่อน เขาดูออกกว่านี่คือเนื้อแท้ของดารีกา

“ซื้อมาให้ใหม่เหรออ”

ในที่สุดดารีกาก็ยอมหันมาพูดกับเขาเสียที หลังจากยื่นพิจารณาตุ๊กตาอยู่นาน

“เปล่า จะไปซื้อที่ไหนล่ะ ทำเองทั้งนั้น”

กลินท์บอก คำถามของหล่อนทำให้เขาอดเคืองไม่ได้ เมื่อเช้า... พอล้อยหลังดารีกา เขาก็สั่งให้คนขับรถออกไปซื้อตุ๊กตาตัวใหม่เพื่อเอาแขนมาต่อให้เจ้าตุ๊กตาตัวนี้ โชคดีที่แถวนี้มีขายจึงไม่ต้องไปไกลถึงลำเพ็ง นอกจากต่อแขนแล้ว ทั้งเสื้อผ้าและทรงผมกลินท์ยังเป็นคน

ออกแบบมาให้ใหม่หมด เขาแทบทุ่มเวลาให้มันมากกว่าการบ้านของตัวเอง เสียด้วยซ้ำ

นอกจากจะไม่ซาบซึ้งในความพยายามของเขาแล้ว คำพูดต่อมาของดารีกายังทำให้เขาเคืองมากขึ้นไปอีก

“แต่พี่กลินท์เป็นผู้ชายนะ เล่นตุ๊กตาเป็นผู้หญิงไปได้”

“ก็ใครล่ะทำให้พี่ต้องนั่งซ่อมตุ๊กตานี้นะ ไม่ใช่คนแถวนี้หรือไยยะ”

กลินท์ขยี้หัวหล่นอย่างเอ็นดูมากกว่าจะโกรธเคืองจริงจัง ต่อให้เขาโกรธหล่นจริงๆ ก็คงโกรธได้ไม่นาน อย่างมากก็แค่ครึ่งวันเท่านั้น เพราะแม่เด็กแก่นี่ไม่มีทางปล่อยให้เขาอยู่อย่างสงบได้นานนักหรอก เหมือนกับที่เขาเองก็ไม่ชอบให้หล่นโกรธเขา ถึงต้องรีบซ่อมตุ๊กตามาง้อหล่นอยู่นี่ไย

“แม่ให้มาชวนไปกินขนมด้วยนะ ไปใหม่”

“ขนมอะไรอะคะ มีมันฝรั่งทอดที่ดาวชอบหรือเปล่า” ดารีกายถามด้วยดวงตาเป็นประกาย

“นั่นมันอาหารขยะ แม่ไม่ซื้อมาให้กินหรอกนะดาว มีแต่พวกทองหยิบ ทองหยอด แล้วยังลูกชุบนะ จะกินใหม่ละ”

คำพูดต่อมาของกลินท์ดับประกายระยิบระยับในดวงตากลมโต แต่กระนั้นหล่นก็ยังตอบอ้อมแอ้มอย่างยินดี ที่ไหนมีขนมให้กิน หล่นพร้อมจะไปทั้งนั้นละ ถึงจะไม่ไซ้ขนมประเภทที่ชอบ แต่หล่นชอบแม่ของกลินท์ เวลาที่หล่นอยู่กับท่านให้ความรู้สึกเหมือนอยู่กับแม่ เป็นความรู้สึกที่หล่นโหยหามาโดยตลอด

กลินท์โชคดีที่มีทั้งพ่อและแม่ แต่หล่นไม่เคยคิดอีกเขา เพราะทุกครั้งที่ได้อยู่กับเขา ดารีการู้สึกราวกับว่ากลายเป็นคนที่โชคดีที่สุดในโลกแล้ว ทุกคนต่างต้องอิจฉาหล่นที่มีเขาเป็นพี่ชาย...พี่ชายที่แสนดีและอบอุ่นกว่าใคร

“กินสิคะ ดาวชอบกินขนมที่น้ำมนต์ซื้อมาหมดนั่นแหละคะ ดาวไม่เรื่องมากหรอก”

“แล้วไป นึกว่าจะไม่กินเสียอีก”

กลิ่นทอด้มกับวาจาชี้ประจบนั้นไม่ได้ ดาริกาไปบ้านเขาบ่อยจนเบียดเขาตกกระป๋องไปแล้ว ทั้งพ่อและแม่ต่างยกหล่อนขึ้นแท่นลูกรักแทนเขากันหมด อย่างวันนี้เขามีหน้าที่แค่มาตามหล่อนไปกินขนมตามที่แม่สั่งเท่านั้น หากเป็นคนอื่น...กลิ่นทอด้มคงไม่ยอม แต่นี่เป็นหล่อนเด็กหญิงตัวน้อยที่ทั้งน่าสงสารและน่าเอ็นดู เขาจึงยอมให้หล่อนกลายเป็นลูกรักอีกคนของพ่อกับแม่ และเป็นน้องสาวตัวแสบของเขา

“ไปกันเถอะ ปานนี้คุณแม่คงรอนานแล้ว”

“ค่ะ”

ดาริกาพยักหน้ารับ พลางสอดมือเข้าไปในอุ้งมือเรียวยาวที่ชอบทำเป็นประจำ เพื่อให้เขาพาหล่อนไปยังบ้านที่อยู่เคียงข้างบ้านของหล่อน ซึ่งกลิ่นทอด้มก็ได้มีท่าทีคัดค้านหรือรังเกียจสิ่งที่หล่อนทำแต่อย่างใด เขาระงับมือเล็กๆ ไว้แน่นก่อนจะพาออกเดินไปยังจุดหมาย

พราวสิตางค์มองกลิ่นทอด้มจับจูงดาริกาเดินออกจากบ้านไปด้วยความแค้นเคือง พ่อทั้งสองร่างนั้นหายลับไป หล่อนก็หันมาระบายอารมณ์กับตุ๊กตาหมีที่แย่งชิงมาจากน้องสาวต่างมารดาบนที่นอน ทั้งทุบ จิก ตีจนนุ่มกระจายฟุ้งไปทั่ว แต่กระนั้นก็ยังไม่สะแกใจ มันไม่มีทางบรรเทาอารมณ์โมโหของหล่อนลงได้ตราบดีที่ตุ๊กตาตัวนี้ไม่ใช่ขี้มัน... อีดาว!

หล่อนเกลียดมันนัก ทั้งพ่อทั้งกลิ่นทอด้มต่างรักและเอ็นดูมันกันหมด ทั้งที่หล่อนดีกว่ามัน เหนือกว่ามันตั้งเยอะ พ่อกับกลิ่นทอด้มควรจะเอาใจเอาใจหล่อนแทนที่จะเป็นมัน...นังดาว อีลูกเมียนี้กริ่งข้างถนนนั่นถึงจะถูก พ่อเอาแต่ประคบประหงมมันเหมือนไข่ในหิน กลิ่นทอด้มเหมือนกัน

หล่อนเห็นเขาทำแผลให้มันทุกครั้งที่ถูกแม่ของหล่อนทำโทษ ถึงจะไม่พอใจมากแค่ไหน แต่พราวลิตางค์ก็ไม่ได้อยู่ในฐานะที่จะไปสั่งให้เขาเลิกทำแบบนั้นได้ กลินท์เป็นลูกโทนเช่นเดียวกับหล่อน การจะไปสั่งให้เขาเลิกทำนั้นทำนี่นอกจากจะได้รับอาการต่อต้านแล้ว ผลออก ๆ เขาอาจจะเกลียดหล่อนด้วยซ้ำ

แล้วนี่ยังมาหามันถึงในบ้านของหล่อนอีก กับหล่อน...เขาไม่เคยแม้แต่จะจับมือเหมือนที่จับจู๋มมัน พุดกันตามตรง หล่อนแทบไม่ได้รับความสนิทสนมหรือใกล้ชิดแบบที่มันได้เลยด้วยซ้ำ ทั้งที่หล่อนเองก็รักและชอบเขาไม่ต่างกับดารีกา

แต่ทำไมมันถึงได้ในสิ่งที่หล่อนไม่ได้ ทำไม่กัน!

“ทำไม! ทำไม! ทำไม!”

พราวลิตางค์กรีดร้องอย่างเสียดจริต พลังจับตุ๊กตาหมีฟาดกับที่นอนจนนุ่มแตกกระจายเต็มเตียง ดวงหน้างามผ่องของเด็กหญิงวัยสิบสี่ปีหงิกงอด้วยความแค้นอย่างไม่น่าดู

วิไลเรขไพล่หน้าเข้ามาดูหลังจากได้ยินเสียงกรีดร้องแหลมเล็ก พอเห็นท่าทางไม่ได้ตั้งใจของลูกสาว หล่อนก็รีบเข้าไปปลอบทันที

“เป็นอะไรลูก ยายเตือน”

“เดือนเกลียดมันคะคุณแม่! เดือนเกลียดมัน! เมื่อกี้เดือนเห็นพี่กลินท์เข้ามาพามันไปที่บ้าน เดือนก็อยู่ที่บ้านเหมือนมัน ทำไมพี่กลินท์ถึงไม่มาชวนเดือนด้วย ทำไมคะคุณแม่ ทำไม!”

“ใจเย็นๆ ลูกเตือน” วิไลเรขกอดปลอบลูกสาว “กลินท์เขาอาจจะไม่รู้ก็ได้ว่าลูกอยู่บ้าน”

“พี่กลินท์ต้องรู้ แต่พี่กลินท์ตั้งใจไม่มาชวนเดือน” เด็กหญิงยืนย่นเสียงแข็ง ดวงตาคมสวดยฉายแววโกรธแค้นยามนี้ถึงภาพที่กลินท์จู๋มมือดารีกาไปบ้านของเขา

“พี่กลินท์ไม่รู้หรือลูก ถ้ารู้เขาคงมาชวนเดือนแล้วละ”

“คุณแม่ต้องจัดการมันให้ได้อนนะคะ อย่าให้มันไปยุ่งกับพี่กลินท์อีก”

พรราวสีต่างคู่ไม่ฟังผู้เป็นแม่ ยามนี้หล่อนนึกอยู่แค่อย่างเดียวคือทำอะไรก็ได้ไม่ให้หนามตำใจอย่างดารีมากมายกับกลินท์ได้อีก ยิ่งเห็นเขาเอาใจมั่นด้วยการให้พวกกุญแจตุ๊กตานั้น หล่อนก็ยิ่งอิจฉา ในเมื่อทำให้เขาเลิกยุ่งกับดารีไม่ได้ ก็ต้องทำให้ดารีไม่กล้าไปยุ่งกับเขาเอง ถึงตอนนั้นกลินท์ก็ไม่มีทางโต้แย้งอะไรได้อีกแล้ว!

เด็กหญิงตัวน้อยที่กำลังเคี้ยวลูกชุปตุ๋นๆ เรียกรอยยิ้มเอ็นดู
ขึ้นบนริมฝีปากของ ‘มนฤดี’ ยิ่งมองดารีกา หล่อนก็ยิ่งแยมยิ้ม พอจะรู้อยู่หรือกว่าแม่เด็กคนนี้จะชอบกินขนมขบเคี้ยวมากกว่า แต่เพราะอยากเอาใจหล่อนและรู้ว่าหล่อนไม่ชอบให้กินอาหารขยะแบบนั้น ดารีกาจึงยอมกินขนมที่หล่อนซื้อมาให้แต่โดยดี

ดารีกาหันหน้าต๋าน่ารัก ถึงแม้ว่ายามเย็นเคียงคู่กับพรราวสีต่างคู่คนเป็นน้องอาจจะถูกรังความสรวลเสียดสีของพี่สาวกลบเสียดสี มิติ แต่ในสายตาของมนฤดีแล้ว เด็กคนนี้ก็ยิ่งน่าเอ็นดูและน่าสงสารอยู่ดี

“อ่อยอ่อยไหมดาว”

“อ่อยอ่อยคะน้ามนต์” คนถูกถามรีบตอบอย่างประจบประแจง

“ถ้าอ่อยอ่อย งั้นก็กินเยอะๆ เลยนะลูก น้ายังมีให้ดาวกินอีกเยอะเลย”

มนฤดีเอ่ยอย่างใจดี ดารีกาได้ยินดังนั้นก็รีบคว้าลูกชุปในจานเข้าปากให้หล่อนดูเป็นขวัญตาอีกหน กลินท์ซึ่งนั่งดูโทรทัศน์อยู่ข้างๆ นั้นมามอง พอเห็นแม่พี่น้องน้อยหยิบลูกชุปใส่ปากพร้อมกันที่เดี๋ยวสองลูก เขาก็ส่งเสียงแซว

“กินมากๆ ระวังอ้วนเป็นหมูนะ”

คนที่กำลังจะอำปากกับลูกชุปชะงักไปทันที ถามเขาด้วยน้ำเสียง

กระเจ้ากระงอด

“ฮือ ฟีกลินท์ ถ้าดาวเป็นหมู ฟีกลินท์ยังจะรักดาวอยู่ไหม”

คำถามนั้นเรียกรอยยิ้มเอ็นดูให้ผุดขึ้นประดับมุมปากของคนถูก

ถาม

“รักสิ มีหมูกับเขาอยู่แค่หนึ่งตัว ถ้าไม่รัก...แล้วจะให้ไปรักใคร
ที่ไหนล่ะฮือ”

“นั่นสัญญาว่าจะจะเป็นพี่ชายที่แสนดีของดาวแบบนี้ตลอด
ไป จะไม่ทิ้งดาวไปไหน และรักหมูตัวนี้ต่อไปอีกสักร้อยล้านปีเลย”

“อืม” เขารับคำด้วยรอยยิ้มอ่อนโยน ก่อนจะเอื้อมมือไปยีหัวคน
ข้างพูด “จะทิ้งไปไหนได้ ทั้งพูดเก่ง ประจบก็เก่งแบบนี้ หาที่ไหนไม่ได้
อีกแล้ว”

คนฟังยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ ไม่ว่าจะกลินท์จะพูดจริงหรือแค่แกล้งพูด
ให้หล่อนดีใจเล่นๆ แต่ดารีกาเชื่อคำพูดของเขาไปแล้วทั้งใจ ต่อให้เขา
เปลี่ยนไปอย่างไร หล่อนก็จะเชื่อเขา...เชื่อว่าฟีกลินท์ของหล่อนไม่มีวัน
ทอดทิ้งหล่อน

ไม่มีวันเด็ดขาด...

มนฤดีมองทั้งสองคนหยอกล้อกันด้วยรอยยิ้มน้อยๆ เห็นสายตา
ของกลินท์ที่ทอดมองดารีกาอย่างเอื้อเอ็นดูแล้ว หล่อนก็รู้ได้ทันที
ว่าลูกชายรักและเวทนาดารีกามากเพียงใด มันเป็นความรักบริสุทธิ์
เหมือนพี่ชายมอบให้น้องสาว อาจเพราะกลินท์เป็นลูกคนเดียว ไม่มี
พี่น้องอย่างใครเขา พอเจอเด็กอ่อนเก่งๆ แบบดารีกาเข้าหน่อย ลูกชาย
ของหล่อนเลยไปไหนไม่รอด ต้องยอมแพ้ลูกอ่อนแพรวพราวของดารีกา
อยู่รำไป

เหมือนมนฤดีจะนึกเรื่องบางอย่างขึ้นมาได้ จึงหันมาถามกลินท์

“แล้วนี่ไม่เรียกเดือนมากินด้วยกันล่ะกลินท์ น้องไม่อยู่หรือลูก”

“ไม่ทราบสิครับ ผมไปหาก็เจอแค่ดาวคนเดียว ไม่ได้ถามป่า

เนียงหรือจำปีเลยว่าเป็นเดือนอยู่ใหม่”

ได้ยินดังนั้นมนฤดีก็อดตระหนกไม่ได้ หล่อนพอจะรู้ว่าบ้างว่าพราวสิตางค์และวิลเลียมซิงซังดารีกาเพียงใด วันแรกที่ดารีกาเหยียบเข้าบ้านวราภักษ์ วิลเลียมก็พาพราวสิตางค์มานั่งปรับทุกข์กับหล่อนที่บ้าน หล่อนจึงรู้เรื่องราวของดารีกากับภรรยาอีกคนของภุติษศที่วิลเลียมถ่ายถอดออกมาให้ฟังเกือบหมด แต่ทั้งที่ควรจะซึมซับความเกลียดชังจากวิลเลียมจนพลอยลำเอียงไม่ชอบหน้าดารีกาไปด้วย มนฤดีกลับเกลียดหล่อนไม่ลงสักนิด ออกจะเวทนาสงสารเด็กคนนี้อย่างยิ่ง โดยเฉพาะทุกครั้งที่เห็นแววเศร้าโศกในดวงตากลมแป้นนั้น

“ตายแล้ว วันหลังอย่าทำแบบนี้ล่ะลูก รู้ใช่ไหมว่าถ้าเดือนอยู่แล้วรู้ว่าลูกชวนดาวแต่ไม่ยอมชวนเขาจะเกิดอะไรขึ้น ดาวจะเดือดร้อนเอานะกลินท์”

“รู้ครับแม่ แต่ตอนนั้นผมไม่ทันได้นึกถึงเรื่องนี้จริงๆ”

กลินท์ถอนหายใจเฮือกใหญ่ ตอนนั้นเขามัวแต่คิดหาวิธีสั่งดารีกาจนลืมนึกถึงเรื่องพราวสิตางค์ไปเสียสนิท และเขาก็ไม่ทันคิดว่าเรื่องแค่นี้จะทำให้พราวสิตางค์ไม่พอใจดารีกาขึ้นมาได้ มันออกจะเป็นเรื่องไร้สาระไปสักนิดในความคิดของเด็กผู้ชายอย่างเขา

“พาดาวกลับไปส่งบ้านแล้ว ถ้าเจอเดือนก็อย่าลืมเข้าไปทักทายน้องนะลูก บอกด้วยว่าคราวหน้าแม่ชวนมากินขนมที่บ้าน”

“ได้ครับแม่”

พอเวลาล่วงเลยไปจนถึงสามโมงเย็น กลินท์ก็พาดารีกาไปส่งที่บ้านหลังติดกัน และเป็นไปตามที่มนฤดีคาดการณ์ไว้ไม่มีผิด เขาเจอพราวสิตางค์นั่งเล่นอยู่ที่โซฟาในห้องรับแขกพอดีตอนที่เดินจูงดารีกาเข้าไปในบ้าน

“พาดาวไปไหนมา ไม่เห็นชวนเดือนบ้างเลยคะพี่กลินท์” พราว-

ลิตางค์เป็นฝ่ายส่งเสียงทักก่อน

ดารีกรารีบดึงมือออกจากมือของกลินท์ แล้วยื่นกัมหน้าหนึ่งเมื่อเห็นสายตาวาววับที่พี่สาวต่างมารดาส่งมาให้ แต่กลินท์ไม่ได้เอะใจแต่อย่างใด ยังคงตอบคำถามพราวลิตางค์อย่างเป็นปกติ

“พี่พาดาวไปกินขนมที่บ้านมานะ เห็นแต่ดาว ไม่รู้ว่าเดือนก็อยู่นึกว่าออกไปเรียนพิเศษเสียอีก ไม่อย่างนั้นพี่ก็ชวนเดือนไปด้วยกันแล้วครวหน้าคุณแม่พี่ฝากชวนเดือนไปกินขนมที่บ้านด้วยนะ”

ความขุ่นเคืองลดลงมาได้บ้างหลังรู้ว่ากลินท์ไม่ได้ตั้งใจจะเมินหล่อนอย่างที่คิดไว้ในตอนแรก แต่กระนั้นพราวลิตางค์ก็ยังไม่พอใจอยู่ดีที่เขาสนิทสนมกับดารีกา

หล่อนเกลียดมัน...ดั่งนั้นหล่อนจึงหวังให้คนที่หล่อนพึงใจเกลียดมันเช่นเดียวกับกับหล่อน ไม่ใช่ไปทำดีกับมันให้หล่อนเห็นตำตาตำใจอยู่แบบนี้

“งั้นครั้งหน้าพี่กลินท์ต้องมาชวนเดือนด้วยตัวเองนะคะ”

“ได้สิ ไว้ครวหน้าจะมาชวนไปกินขนมทั้งสองคนเลยแล้วกัน”

คนฟังทำหน้าที่ดู ไม่พอใจที่กลินท์ให้ความเอ็นดูดารีกาเทียบเท่าหล่อน แต่ก็ไม่กล้าโวยวายให้เสียภาพลักษณ์ พราวลิตางค์มีภักษากิริยาเสมอยามอยู่ต่อหน้ากลินท์หรือญาติผู้ใหญ่คนอื่น ๆ

“พี่กลับก่อนนะ แล้วเจอกันนะดาว” ประโยคหลังกลินท์หันมาพูดกับดารีกา

เด็กหญิงพยักหน้ารับ มองตามร่างสูงแก้ง่ามของเด็กชายวัยสิบห้าปีจนลับหายออกจากบ้านไป แล้วจึงลากสายตากลับมายังพราวลิตางค์ พอเห็นความบึ้งตึงบนดวงหน้างดงามของพี่สาว คนเป็นน้องก็ทำคอย่น

“คุณแม่เรียกให้ไปหา ตามฉันมา”

“คะ พี่เดือน”

พราวีสิตางค์เดินนำดาริกาไปจนถึงห้องนอนของหล่อน ทันทีที่ก้าวเท้าเข้าไปในห้อง ดาริกาก็เห็นวิไลเรชนั่งไขว่ห้างกอดดอกอยู่ปลายเตียง พราวีสิตางค์รีบตรึงรีไปนั่งเคียงข้างผู้เป็นแม่ ปล່อยให้ดาริกาทรุดตัวลงนั่งพับเพียบบนพื้นเหมือนทุกครั้งที่เคยโดนวิไลเรชเรียกเข้ามาทำโทษ

“มาแล้วหรอนั่งตัวดี”

น้ำเสียงนั้นฟังเกรี้ยวกราดจนดาริกาเริ่มกลัวขึ้นมา ค่อยๆ เงยหน้าขึ้นมองแม่เลี้ยง

“คุณแม่เรียกดาวมาทำไมหรอคะ”

“ฉันก็เรียกแกมาอบรมให้หัดเจียมเนื้อเจียมตัวอยู่ในที่ของแก่นะสิ ต่อไปนี้แกอย่าเสนอหน้าไปยุ่งกับกิลินท์เขาอีกนะ สำเหนียกเสียบ้างว่าแกเป็นใครแล้วเขาเป็นใคร”

“แต่พี่กิลินท์เป็นพี่ชายของดาว”

“พี่ชายหรอ...เฮอะ!” สีหน้าคนพูดมีแต่ความเย้ยหยัน “นั่นคุณชายกิลินท์ โภคโยดม ลูกชายคนเดียวของคุณภรณ์ โภคโยดม มหาเศรษฐีร้อยล้านฟ้า เขาไปเป็นญาติฝ่ายไหนของคนไม่มีหัวนอนปลายเท้าอย่างแกกับอี่เมียร้อยอย่างแม่แกกัน นั่งดาว แกถึงกล้าบอกว่าเขาเป็นพี่ชายของแกได้เต็มปากเต็มคำ”

คำพูดนั้นกระแทกกลางใจดวงน้อยอย่างแรง ดาริกาในตอนนี้อาจจะยังไร้เดียงสา ไม่รู้ว่าความหมายทั้งหมดที่วิไลเรชพูดมาคือสิ่งใด แต่หล่อนก็พอจะเข้าใจว่าวิไลเรชกำลังบอกให้หล่อนเลิกยุ่งเกี่ยวกับกิลินท์...กิลินท์ที่อยู่สูง สูงเกินกว่าจะให้ลูกเมียร้อยอย่างหล่อนเข้าไปคลุกคลีกับเขาได้

ดาริกาซ่อนตามองแม่เลี้ยงด้วยความหวาดหวั่น ก่อนจะเอ่ยทีละคำอย่างกล้าๆ กลัวๆ

“พี่กิลินท์เป็นคนบอกเองค่ะว่าดาวเป็นน้องสาว”

“แห่หยุดเพื่อเจ้าเสียที!” วิไลเรขตวาดลั่น “กลินท์เขาก็แค่พูดไปเพราะสงสาร แกมันไม่รู้จักเจียมตัว คิดสะเออะอยากไปตีสนิทกับเขา ไร้อำนาจทางหน้าเวทนาของแกนะ เมื่อไรจะเลิกทำ จะแกลั้งตีหน้าเศร้าให้คนเขาสงสารไปถึงไหนล่ะฮี้”

“แปล่านะคะคุณแม่ ดาวเปล่า” เสียงเล็กๆ ที่ตอบเริ่มสั่นเครือ

“แกไม่ต้องมาปฏิเสธ แกมันก็เหมือนแม่ของแก หัวสูง คิดจะจับผู้ชายสวยๆ เป็นผัวละสิ โตขึ้นเชื่อก็คงไม่ทิ้งแถว คงจะง่ายไม่ผิดอะไรกับแม่ของแกนักหรอก!”

ดารีกากำกระบะโปรงแน่น น้ำใสๆ ค่อยๆ ไหลอาบแก้มเนียน ทั้งน้ำเสียงและสีหน้าของวิไลเรขแสดงออกอย่างชัดเจนว่ากำลังด่าว่าแม่ของหล่อนอยู่ แม่อาจจะจากหล่อนไปนานแล้วก็จริง แต่หล่อนยังจำใบหน้าอันแสนงดงามได้แม่นยำ ภาพของแม่ในความทรงจำมีแต่รอยยิ้มอ่อนโยนและความใจดี หล่อนไม่เชื่อ...ไม่เชื่อเด็ดขาดว่าแม่ของหล่อนจะเป็นคนไม่ตัวอย่างที่วิไลเรขกล่าวหา

“แม่ของดาวเป็นคนดีค่ะ”

“คนดีที่ไหนจะเอาผัวชาวบ้านไปเป็นผัวตัวเอง! แกรับปากฉันมาเสียทีๆ ว่าจะไม่ไปบ้วนเบี่ยนใกล้ๆ กลินท์เขาอีก”

“...”

“รับปากฉันมานั่งดาว!”

“ดาวทำไม่ได้ค่ะคุณแม่”

คำตอบนั้นเรียกสีหน้าโกรธเกรี้ยวได้จากแม่ลูกที่นั่งอยู่บนเตียง พราวลิตางศูตาวาววัยยามจับจ้องร่างน้อยที่นั่งพิงเพียบอยู่กับพื้น ยิ่งเห็นใบหน้าอบน้ำตากับแววตาอ่อนวอนให้คนเห็นใจ หล่อนก็ยิ่งหงุดหงิด รีบหันไปเขย่าแขนผู้เป็นแม่อย่างเอาแต่ใจ

“คุณแม่คะ อย่าไปยอมนะคะ ยังไงคุณแม่ก็ต้องจัดการมันให้เล็กยุ่งกับพี่กลินท์ให้เดือนนะ ไม่งั้นเดือนไม่ยอมจริงๆ ด้วยค่ะ”

“แม่รู้แล้วลูก แม่กำลังจัดการให้เดือนอยู่นี่ไง” วิไลเรขปลอบ ลูกสาว ก่อนจะหันไปกระซอกเสียงถามอีกคน “แกจะเลิกยุ่งกับกิลินท์ ดีๆ ไหมนั่งดาว”

“ดาวทำไม่ได้ค่ะ คุณแม่อนุญาตให้ดาวไปเล่นกับฟีกิลินท์ด้วย เถอะนะค่ะ”

ดารีกาพนมมือขึ้นอ่อนนวยชนให้วิไลเรขเมตตา ถ้าไม่มีกิลินท์... แล้วหล่อนจะเหลือใคร ในบ้านหลังนี้ไม่มีใครยินดีต้อนรับหล่อนเลยสักคนเดียว แม้แต่ลูกหลานของคนรับใช้ยังถูกวิไลเรขสั่งห้ามไม่ให้มาเล่นกับหล่อน ไม่มีเขา...หล่อนก็ไม่มีเพื่อนเล่นที่ไหนอีกแล้ว

ทว่าคำขอร้องนั้นไม่ได้ทำให้วิไลเรขเห็นใจเลยสักนิด กลับสร้าง ความชิงชังในใจมากกว่าเดิม

“แกทำไม่ได้ อย่างนั้นหรือ งั้นฉันจะบังคับให้แกทำให้ได้เอง มา นี่!”

วิไลเรขพุ่งตรงไปกระซอกผมเปียของดารีกา จิกจนหน้าหงาย แล้วลากร่างเล็กๆ ให้เดินตามมา โดยมีสายตาของพรราวสีตางค์มอง ทุกการกระทำของผู้เป็นแม่ด้วยความสะใจ ยิ่งเห็นดารีการ้องไห้มากเท่าไร หล่อนก็ยิ่งสาสมใจมากขึ้นเท่านั้น

“โอ๊ย! คุณแม่ ดาวเจ็บค่ะ”

“แกเจ็บ แกก็จำเอาไว้ว่าอย่าบังอาจมาอดดีซัดคำสั่งของฉัน อีก มานี่! ตามฉันมา!”

พอถึงตู้เสื้อผ้าอันเป็นที่หมาย วิไลเรขก็เปิดประตูตู้ ออก ก่อนจะ ผลักดารีกาเข้าไป เด็กหญิงตัวน้อยรู้ทันที่ว่าแม่เลี้ยงกำลังจะลงโทษ หล่อนอย่างไร ดวงตากลมแป้วที่มีหยาดน้ำเอ่อล้นสบประสานสายตา ของผู้ใหญ่ตรงหน้าอย่างอ่อนนวยชนขอความเห็นใจ แต่นอกจากวิไลเรข จะไม่มีให้แล้ว ยังถลึงตาใส่อย่างโกรธเกรี้ยวอีกด้วย

“จำไว้นะนั่งดาว ถ้าแกยังไม่เลิกเข้าไปป่วนเบี่ยนนิกัสๆ กิลินท์

ฉันจะทำให้แกเจ็บยิ่งกว่านี้อีก!”

ทันทีที่ประตูถูกเหวี่ยงปิด ความมืดมิดก็เข้าโอบล้อมรอบกายของดารีกา ที่แคบๆ ทำให้หลอนหายใจแทบไม่ออก มองไปทางไหนก็เจอแต่สีดำมืด พาให้ความหวาดกลัวพุ่งขึ้นมาไม่หยุด ดารีการัวมือทาบประตู ร้องบอกคนด้านนอกด้วยเสียงติดๆ ขัดๆ เพราะอาการสะอึกสะอื้น

“คุณ...คุณแม่คะ อย่าขังดาวคะ ดาวกลัวคะคุณแม่ ดาวกลัว...”

“อยู่ในนั้นไปนั่นแหละ อยู่ไปจนกว่าแกจะสำนึกได้ว่าคนอย่างแกมันไม่คู่ควรกับกลิ่น!”

สิ้นเสียงตอบกลับ ดารีกาก็ได้ยินเสียงบางอย่างดังมาจากด้านนอก เดาได้ว่าเป็นไม้แขวนเสื้อที่วิไลเรขนำมาขัดประตูเอาไว้ และไม่ว่าหลอนจะร้องบอกอีกสักเท่าไร ประตูบานนี้ก็ไม่มีที่ท่าว่าจะเปิดออกเพื่อคืนอิสรภาพให้หลอนแต่อย่างใด ดารีกาตะโกนจนเจ็บคอ อ่อนวอนจนเหนื่อย...ถึงได้เปลี่ยนมาเป็นนั่งเงียบๆ และกวาดตามองไปรอบๆ แทน แต่ไม่เห็นสิ่งใดนอกจากความมืดมิดที่ไม่เคยคุ้น บรรยากาศตึงเครียดไร้ซึ่งสรรพเสียงใดๆ ทำให้ความกลัวแล่นพลาขึ้นมาจากจิตใจ

ร่างเล็กๆ นั่งขัดตัวอยู่มุมหนึ่ง ดวงตากลมแป๋วมีแต่ความหวาดกลัวยามมองความมืดรอบกาย...มันเหมือนกับหลอนยืนอยู่คนเดียวในโลกนี้ไม่ผิดเพี้ยน ตอนนั้นเองภาพใบหน้าอันแสนคุ้นเคยค่อยๆ ปรากฏขึ้นในห้วงความคิด เป็นครั้งแรกที่ดารีกาอยากอ่อนวอนให้คนที่ไม่มีชีวิตอยู่ในโลกนี้กลับมายืนตรงหน้าหลอนอีกครั้งหนึ่ง มาโอบกอดหลอนไว้ด้วยอ้อมกอดอันแสนอบอุ่น ปลอดภัยว่าไม่เป็นไร...ทุกอย่างจะต้องผ่านไปด้วยดี

ดารีการู้ว่ามันเป็นแค่ความหวังลมๆ แล้งๆ เพราะตอนนี้หลอนทำได้แค่นั่งกอดตัวเองแล้วพิมพ์ปากอกกับความว่างเปล่าข้างกาย

เท่านั้น

“แม่ขา ดาวกัลป์จิ้งเลยคะ”

3

“ดาวไปไหนล่ะป้าเนียง”

ภูติษศ์ที่เพิ่งเดินเข้าบ้านมาเอ่ยถามจำเป็นที่ตรงรี่มารับกระเป๋
ของเขาไปถือตามหน้าที่เช่นทุกครั้ง กลับมาจากบริษัทที่ไรเป็นต้องเห็น
ดาริกานั่งเล่นอยู่ในห้องรับแขกหรือไม่กี่มานั่งในสวน แต่วันนี้ทุกที่กลับ
ไม่มีเงาของลูกสาวอย่างที่คาดเอาไว้ เขาจึงแปลกใจไม่น้อย

“เอ...ป้าเห็นคุณภลินท์เพิ่งพาคุณดาวมาส่งที่บ้านเมื่อตอนสาม
โมงเย็นนะคะ เห็นครั้งสุดท้ายก็ตอนที่คุณเดือนแสดก็นำคุณดาวขึ้น
ไปข้างบน จากนั้นป้าก็ไม่เห็นคุณดาวอีกเลยคะเจ้าสัว”

“เดือนพาน้องไปไหน”

ภูติษศ์เอ่ยเบาๆ สงสัยในคำบอกเล่าของจำเป็น ลางสังหรณ์
ไม่ดีบางอย่างทำให้เขารีบสาวเท้าขึ้นบันไดตรงไปยังห้องนอนของ
ลูกสาวคนโต เปิดประตูเข้าไปก็เจอเจ้าของห้องนั่งดูโทรทัศน์เคียงข้าง
ผู้เป็นแม่

วิไลเรขตกใจเล็กน้อยที่เห็นภูติษศ์โผล่เข้ามาโดยไม่ยอมให้สัมผัส
ให้เสียง แต่ก็รีบซ่อนสีหน้าไว้ได้อย่างมิดชิด

ภูติษศ์หาได้สนใจภรรยาไม่ ยิ่งคำถามใส่ผู้เป็นลูกทันที

“เดือน เห็นดาวหรือเปล่าลูก”

“ไม่เห็นค่ะคุณพ่อ”

“แต่จำเนียงบอกพ่อว่าลูกพาน้องขึ้นมาจากบนนี่” คนเป็นพ่อเริ่มจับผิด พ่อเห็นลูกสาวหันไปมองหน้าแม่อย่างมีพิรุณ ภูติษศ์ก็ยิ่งแน่ใจในสิ่งที่ตนเองคิด รีบถามย้ำเสียงเข้ม “อย่าโกหกพ่อนะเดือน น้องอยู่ที่ไหน”

“เดือนไม่รู้ค่ะ”

“เดือน...”

“พอแล้ว จะคาดคั้นยายเดือนทำไมหนักหนา นั่งดาวมันอยู่ในตู้เสื้อผ้านู่น”

วิไลเรขแทรกขึ้นอย่างขุ่นเคือง แต่คำพูดของหล่อนกลับทำให้คนฟังสะท้าน

“ว่าไงนะ”

ภูติษศ์ไม่รอช้า รีบสาวเท้าไปยังตู้เสื้อผ้าขนาดใหญ่ริมห้องกระจกประตูเปิดออก ก่อนจะเห็นร่างเล็กๆ ของลูกสาวนั่งขัดตัวอยู่ในซอกมุมหนึ่ง ใจคนมองเจ็บจนร้าวยามเห็นใบหน้ากลมที่เงยขึ้นมา มองเขามีแต่คราบน้ำตาเประอะเปื้อน ผมเปียยุ่งเหยิงไม่เป็นทรงสวยเหมือนเมื่อเข้าตอนที่เขาเจอก่อนออกไปทำงาน ดวงตากลมแป้วฉายแววหวาดกลัวอย่างเด่นชัด พลันความขมขื่นก็พุ่งขึ้นมาในอกของคนมอง พาให้หัวตาร้อนผ่าว ภูติษศ์กำมือแน่น หันไปมองคนใจไม่ได้ระกำที่นั่งลอยหน้าลอยตาอยู่บนเตียงด้วยความโกรธจัด

“คุณวิไล คุณทำกับลูกผมแบบนี้ได้ยังไง!”

“ก็ลูกของคุณมันสะเออะไปยุ่งกับกลิ่นตัวเอง ไม่รู้จักเจียมเนื้อเจียมตัวเสียบ้าง”

วิไลเรขตอบเหมือนเรื่องที่ทำเป็นเรื่องปกติ ทั้งที่สิ่งที่หล่อนทำเป็นเรื่องที่ผิดมหันต์สำหรับภูติษศ์

“แค่นี้คุณถึงขนาดต้องขังดาวไว้ในตู้เสื้อผ้าเลยอย่างนั้นหรือ

จิตใจของคุณมันทำด้วยอะไรกัน!”

“ไม่อยากจะมันโดนแบบนี้อีก วันหลังก็บอกให้มันเลิกยุ่งกับ กลินท์เสียลี หัดสอนลูกของคุณให้มันอยู่แต่ในที่ของตัวเองเสียบ้าง อย่ารื้ออ่านเสนอนหน้ามาทำตัวเทียบเท่าลูกสาวของฉัน!”

ได้ยินดังนั้น ภูติษศ์จึงรู้ทันทีว่าเหตุใดวิไลเรขถึงต้องลงโทษ ดาริกาหนักอย่างนี้ แต่ต่อให้วันนี้เขากับวิไลเรขจะทะเลาะกันจนตาย ไปข้าง หล่อนก็ไม่มีทางเลิกรังแกลูกของเขา ไม่ใช่ว่าเขาเข้าข้างดาริกา จนมองไม่เห็นพราวลิตางศ์อยู่ในสายตา แต่วิไลเรขกำลังปลูกฝังให้ พี่ชิงชังน้องเพราะความแค้นใจเรื่องในอดีต และตราบไต่ที่ดาริกายัง เป็นลูกสาวของเขากับอัปสรฯ หล่อนจะไม่มีวันเลิกเกลียดชังดาริกา เด็ดขาด...ข้อนี้เขารู้ดี

“ผมไม่คิดเลยนะว่าคุณจะใจร้ายขนาดนี้” ภูติษศ์ส่ายหน้าด้วยความ ผิดหวัง เลิกต่อปากต่อคำกับวิไลเรข แล้วหันม่าย่อตัวลงไปหา ดาริกา “มาลูก...ดาว ไปกับพ่อ”

ภูติษศ์อุ้มร่างเล็กขึ้นแนบอก ยกมือขึ้นเช็ดคราบน้ำตาออกจาก ใบหน้ากลมของลูกจนเกลี้ยง ก่อนจะเดินออกจากห้อง ไม่ลืมหันม่าย้ำ กับคนที่กลายเป็นแม่เลี้ยงใจร้ายเต็มตัวไปแล้วในสายตาคอนเป็น พ่ออย่างเขา

“อย่าทำแบบนี้อีกนะคุณวิไล ถ้าดาวผิดจริง คุณจะลงโทษดาว ยังไงก็ได้ แต่อย่าให้มันเกินเลยเหมือนอย่างวันนี้อีกเด็ดขาด ไม่อย่างนั้น อย่าหาว่าผมไม่เตือน”

ชู่จบภูติษศ์ก็เดินออกจากห้องนอนของลูกสาวคนโต ปล่อยให้ วิไลเรขนั่งกอดพนักกรอด โม่โม่และแค้นกับวาทะที่เหมือนคำสั่งกลายๆ นั้น ดีที่ว่าหล่อนอารมณ์ดีขึ้นมาบ้างหลังได้เห็นนั่งลูกเมียน้อยมันรำให้ แทบขาดใจตายคาตู้ ไม่อย่างนั้นคงได้ลุกขึ้นมาอาละวาดจนบ้านแตก ไปแล้วที่ภูติษศ์เข้าข้างดาริกาอย่างออกนอกหน้าเช่นนั้น

จะให้หล่อนเลิกเกลียดชังหนามตำใจอย่างมันนะรี รอไปอีกชาติ
เถอะ!

แม่ของมันทำให้หล่อนต้องเจ็บปวด มันหล่อนก็จะเอาความโกรธ
แค้นมาลงกับลูกของมันอยู่อย่างนี้จนกว่าจะตายจากกันไปข้างนั้น
แหละ!

ภุติษศ์อุ้มดาริกามาวางลงบนโซฟาในห้องรับแขก ไล่สำรวจ
เนื้อตัวของผู้เป็นลูกว่ามีส่วนใดเขียวช้ำขึ้นมาอีกหรือไม่ แต่นอกจาก
รอยฟกช้ำดำเขียวที่เห็นเมื่อวานนี้แล้ว ก็ไม่มีร่องรอยใดเพิ่มขึ้นมาอีก
เขาจึงสบายใจขึ้นเล็กน้อย แต่ก็ยังไม่หมดเสียทีเดียว...จะให้เขาโล่งอก
ได้อย่างไร ในเมื่อวันนี้ดาริกาเจอมากกว่าการโดนหยิกหรือโดนทุบตี

ไม่รู้เหมือนกันว่าถ้าเขากลับมาช้ากว่านี้อีกนิด ดาริกาจะได้ออก
จากตู้เสื้อผ้าในสภาพเช่นไร...ภุติษศ์ไม่อยากจินตนาการถึงภาพนั้น

“เป็นยังไงบ้างดาว”

“ดาวไม่เป็นไรค่ะคุณพ่อ”

ดาริกาบอกเบาๆ ความหวาดกลัวที่เคยมีอยู่ในกายถูกไถลพ้นจาก
ตัวของพ่อทำลายไปหมดสิ้น ไม่มีแม่ก็ไม่เป็นไร ขอแค่มีพ่ออยู่เคียงข้าง
หล่อนก็ไม่ต้องการสิ่งใดอีกแล้วในชีวิตนี้

ภุติษศ์เอื้อมมือไปลูบหัวลูกสาวอย่างอ่อนโยน เห็นดวงตา
กลมแป๋วแล้วนึกสงสารขึ้นมาครั้น ถ้าอัปสรายังมีชีวิตอยู่คงจะดี
ไม่น้อย เขาเชื่อว่าหล่อนจะทำหน้าที่แม่ได้สมบูรณ์แบบมากกว่าพ่อ
อย่างเขา

อย่างน้อยหล่อนก็คงไม่มีทางปล่อยให้ลูกถูกรังแกไม่เว้นวัน
อย่างนี้

“พ่อขอโทษนะลูก พ่อไม่ดีเองที่ปกป้องดาวไม่ได้ ดาวจะโกรธ
คุณแม่กับพี่เขาก็ได้นะ แต่อย่าเกลียดพวกเขาเด็ดขาด อย่าเอาความ

เกลียดมาทำให้จิตใจของเรามืดบอด เข้าใจโหมลูก”

“เข้าใจว่าคุณพ่อ ดาวไม่เคยโกรธเกลียดคุณแม่กับพี่เดือนเลย แต่บางที่ดาวก็แค้นน้อยใจ”

เห็นเด็กหญิงตัวน้อยก้มหน้าพึมพำคางซิดอก หลุบตาลงซ่อนไม่ให้เขาเห็นสิ่งที่สะท้อนอยู่ในนั้น ภูติซศก็ถอนหายใจเบาๆ...ทำไมจะไม่รู้ว่าหล่อนน้อยใจเรื่องอะไร วิไลเรขกรอกหูดาริกาอยู่ทุกครั้งที่ว่าหล่อนเป็นลูกเมียน้อย ไม่มีสิทธิ์ลุกขึ้นมาเหยอทำตัวเทียบเท่าคุณหนูอย่างพราวลีตางค์ แล้วนี่ยังสั่งไม่ให้หล่อนไปยุ่งกับกลินท์อีก ยิ่งไปกว่านั้นเหตุผลที่ถูกสั่งห้ามยังเป็นเพราะฐานะของดาริกาไม่คู่ควรไปเกลือกกั้วกับกลินท์เสียอย่างนั้น

ภูติซศเคืองนักที่วิไลเรขประนามลูกของเขาเช่นนั้น แต่เขาไม่สามารถทำอะไรมากไปกว่าโกรธเคืองหรือตักเตือนหล่อนยามเขาเห็นหล่อนรังแกดาริกาต่อหน้าต่อตา เพราะรู้ดีว่าความผิดทั้งหมดมันเริ่มมาจากเขา ภูติซศไม่สามารถโทษวิไลเรขที่จงเกลียดจงชังลูกที่เกิดจากเขากับภรรยาอีกคน ไม่มีผู้หญิงคนไหนหรอกที่จะทำใจยอมรับลูกของสามีกับผู้หญิงคนอื่นได้โดยไม่มีอคติ

“อย่าไปเก็บเอาคำของคุณแม่มาใส่ใจนะดาว คุณแม่เขาแค่พูดไปเพราะโกรธ ลูกสาวของพ่อคนนี้ไม่ได้ต่ำต้อยไปกว่าใครเลยนะลูก”

เขายกมือหน้าขึ้นลูบศีรษะเล็กเบาๆ ขณะพูด ความมอบอ่นจากทั้งคำพูดและจากฝ่ามือใหญ่ของผู้เป็นพ่อไหลเข้าโอบล้อมหัวใจของคนเป็นลูกจนอุ่นซ่าน ดาริกาเพิ่งรู้ว่าในนาทีนี้เองว่าคำปลอบของใครก็ไม่ยิ่งใหญ่เท่าของพ่อ ใครจะมองหล่อนเป็นอย่างไร ทำไมหล่อนต้องไปสน แต่พ่อไม่มองหล่อนเหมือนที่คนอื่นๆ เขามอง หล่อนก็มีความสุขมากแล้ว

พอเห็นความน้อยเนื้อต่ำใจค่อยๆ เลือนหายไปจากดวงตากลมแป่ว ภูติซศก็โล่งใจขึ้นได้บ้าง รีบย้าให้ดาริกาฟังอีกครั้ง

“ห้ามคิดว่าตัวเองต่ำต้อยอย่างที่คุณแม่เขาว่าเด็ดขาด เข้าใจไหม”

“ค่ะ คุณพ่อ”

“แล้วก็จำไว้ชะดาว ต่อไปนี้เจอกลิ่นที่ไหนก็อยู่ให้ห่าง”

ประโยคถัดมาของภูติซึ่พลันทำให้แสงสว่างในโลกของดาริกาดับมืดลง...ให้หล่อนอยู่ห่างจากกลิ่น แล้วหล่อนจะเหลือใครที่ไหนให้พึ่งพิงได้อีก ในเมื่อกลิ่นเป็นคนเดียวที่ทำให้หล่อนรู้สึกว่าการยังมีตัวตนอยู่ในบ้านหลังนี้ เป็นคนเดียวที่ยืนยันได้ว่าหล่อนมีตัวตนอยู่ในโลก

“แต่พี่กลิ่น...”

“พ่อไม่อยากจะดาวเจ็บตัวอีก แค่นี้ทำเพื่อพ่อได้ไหม”

“ค่ะ”

ดาริกาเงยไปนาน ก่อนจะยอมพยักหน้ารับคำผู้เป็นพ่อหงอยๆ ดวงตากลมโตมีแต่ความเศร้าหมอง แต่ภูติซึ่จำต้องทำใจแข็ง หนทางนี้น่าจะเป็นทางดีที่สุดที่จะปกป้องดาริกาไม่ให้ถูกวิไลเรขรังแกอย่างไม่เป็นธรรมอีก สิ่งใดก็ตามที่เขาทำแล้วช่วยให้ลูกสาวคนนี่ของเขารอดพ้นจากเงื้อมมือของแม่เลี้ยงใจร้ายได้ เขาก็จะทำ ต่อให้สิ่งนั้นทำให้เขากลายเป็นพ่อใจร้ายในสายตาของลูกหรือสายตาของใครต่อใคร เขาก็ไม่หวั่น ขอแค่ปกป้องดาริกาได้...เท่านั้นก็เพียงพอ

หลังจากวันนั้นเป็นต้นมา ดาริกาก็ทำตามที่ได้รับปากกับภูติซึ่ ไร้อย่างไม้มกพร่อง หล่อนไม่ไปหากลิ่น ไม่แม้แต่จะเดินเฉียดกรายไปใกล้บ้านหลังข้างเคียงอีก สัปดาห่นั้นจึงเป็นสัปดาห์แรกที่ดาริกาไม่ได้พบหน้ากลิ่นเลย ทั้งที่ปกติแล้วหล่อนต้องได้เจอเขาสองสามวันต่อสัปดาห์เป็นอย่างต่ำ ดาริกาทำได้แค่มองดูห้องนอนของกลิ่นที่อยู่ตรงกันข้ามกับห้องนอนของหล่อนผ่านกระจกหน้าต่างบานเล็ก

เท่านั้น หล่อนหลบหน้าคนบ้านนั้นจนแผลอคิดอยู่หลายครั้งยามเหม่อ
มองไปยังบ้านหลังข้างเคียงว่า...พี่กลินท์จะสงสัยบ้างหรือเปล่าว่า
หล่อนหายไปไหน จะคิดถึงหล่อนบ้างไหมที่หล่อนหายหน้าไป แล้ว
ไหนจะนำมาคืนอีก นำมนต์จะคิดถึงหล่อนบ้างไหมหนอ

หรือแค่สัปดาหฺ์เดียว ทุกคนในบ้าน ‘โศคโยดม’ จะลืมหน้า
หล่อนไปกันหมดแล้ว

ดวงตากลมโตมีแต่ประกายหม่นเศร้ายามเหลือบมองประตูรั้ว
ของบ้านหลังข้างเคียง เพียงไม่นานน้ำตาหยดหนึ่งก็ไหลลงมาตามแก้ม
นวล ไม่มีเสียงร้องคร่ำครวญให้นำราคาญ มีเพียงแรงสะอื้นเล็กๆ ที่
บ่งบอกว่าเจ้าตัวกำลังร้องไห้ ดาริกาอาจจะเด็กเกินไป จึงไม่รู้ว่าความ
รู้สึกที่เคลื่อนไหวเข้ามาเกาะกุมหัวใจในยามนี้คือสิ่งใด หากหล่อนอธิบาย
ได้...ก็คงต้องบอกว่ามันเศร้าเหลือทน ทั้งเศร้าและเหงาอย่างไม่เคย
เป็นมาก่อนตั้งแต่ได้รู้จักกลินท์ เหมือนโลกที่กลินท์จุดไฟให้สว่างไสว
กลับมามืดมนไม่ต่างกับเมื่อสองปีก่อน

พอไม่มีเขา...โลกของหล่อนก็กลับมาเงิบเหงาอีกครั้งอย่าง
ที่หล่อนไม่เคยชิน

ภาพเด็กหญิงตัวน้อยในชุดกระโปรงเอี่ยมสีเหลืองที่นั่งเข้ตน้ำตา
บ่อยๆ อยู่บนม้านั่งหน้าบ้านอีกหลัง ทำให้กลินท์ที่เพิ่งขึ้นจกรยานออก
มาจากประตูรั้วบ้านขมวดคิ้วมองอย่างสงสัย ดวงตาคมกริบที่ถอดแบบ
มาจากผู้เป็นพ่อมีร่องรอยแห่งความดีใจเด่นระริกอยู่ในนั้น ความโล่งอก
ค่อยๆ ปรากฏขึ้นในใจ ทำลายความกระวนกระวายที่มีมาหลายวัน
หลังจากที่ไม่ได้เจอหน้ากันมาเป็นสัปดาห์ไปได้บางส่วน ดาริกายา
หน้าไปจนเข้ากับแม่นึกเป็นห่วงแทบตาย ด้วยกลัวว่าหล่อนจะถูก
วิไลเรขทำโทษอย่างไม่ยุติธรรม และหวาดกลัวจนไม่กล้ามาอยู่กับเขาอีก
แต่พอได้เห็นหน้าแม่ฮ่องน้อยอย่างนี้และเห็นว่าหล่อนมีร่างกายแข็งแรง
ดี ไม่ได้ถูกวิไลเรขลงโทษจนสาหัสสากรรจ์อย่างที่คิดไว้ กลินท์จึงพลอย

สบายใจขึ้นมาได้บ้าง

ไม่อย่างนั้นเขาคงรู้สึกผิดอยู่อย่างนี้ที่เป็นต้นเหตุให้ดาริกาต้องถูกทุบตีอย่างอยุติธรรม

กลิ่นที่หันไปปิดประตูรั้วให้เรียบร้อยๆ ก่อนจะเหวี่ยงตัวขึ้นคร่อมจักรยานแล้วปั่นไปหยุดตรงหน้าสาวน้อยซีแยของเขา

“ปั่นจักรยานเล่นกันไหม”

เสียงคุ้นเคยเรียกดาริกาที่กำลังก้มหน้าเช็ดน้ำตาเหลือบตาขึ้นมอง พอเห็นใบหน้าเพื่อนยิ้มอ่อนโยนของคนชวน ความคิดถึงมากมายมหาศาลก็เทลงมาจนล้นหัวใจดวงน้อย หล่อนอยากโผล่เข้าไปอ้อนเขาอย่างที่เคยทำ อยากฟ้องเขานักกว่าพ่อใจร้ายเพียงใดที่สั่งห้ามไม่ให้หล่อนไปหาเขาอีก แต่หล่อนก็ไม่กล้า เพราะกลัวว่าจะโดนทำโทษที่ไม่ยอมทำตามคำสั่ง

เด็ก...ก็เป็นเด็กอยู่วันยังค่ำ ผู้ใหญ่เคยสั่งไว้อย่างไรก็ไม่กล้าขัดคำสั่งนั้น

พอดาริกายังนั่ง กลิ่นที่จึงล้วงผ้าเช็ดหน้าลายทางจากกระเป๋ากางเกงขึ้นมาส่งให้

“เช็ดน้ำตาซะ” เขาเลือกที่จะพูดประโยคนั้น ไม่ถามสักคำว่าหล่อนร้องให้ทำไม เพราะรู้ว่าสาเหตุก็คงไม่พ้นเรื่องเดิมๆ

ดาริกาไม่ยอมรับผ้าเช็ดหน้าจากเขา หล่อนรีบลุกขึ้นจากม้านั่งทำท่าจะเดินกลับเข้าไปในบ้าน ด้วยกลัวว่าจะมีใครมาเห็นเข้าว่าหล่อนแอบพบกลิ่นที่ แล้วเอาไปฟ้องผู้เป็นพ่อหรือไม่ก็วิไลเรขให้หล่อนถูกทำโทษอีก

ทว่ากลิ่นที่ไม่ยอมปล่อยดาริกาให้เดินจากไปอย่างง่ายดาย เด็กชายปล่อยรถจักรยานให้ล้มคว่ำอยู่ข้างทางเท้า รีบก้าวฉับๆ มาดึงแขนเล็กๆ ของคนที่กำลังจะเข้าไปในบ้านให้หันมาเผชิญหน้ากัน รอยยิ้มใจดีที่เคยประดับอยู่บนใบหน้าเลือนหายไปแล้ว หลงเหลือไว้เพียงคิ้ว

ที่ขมวดกันยุ่งอย่างไม่เข้าใจในพฤติกรรมของเด็กหญิงตรงหน้า

“เป็นอะไรไปดาว”

“ดาวจะเข้าบ้านแล้วคะพี่กลินท์” ดาริกาบอกจุดประสงค์ของ
หล่อนให้เขาฟังเบาๆ ไม่ขัดขืนเขาให้วุ่นวาย

กลินท์ถอนหายใจเล็กน้อย ยังไม่ยอมลดความเคร่งเครียดใน
น้ำเสียงลงแต่อย่างใด

“พักนี้เป็นอะไร หลบหน้าหลบตาพี่จังเลย งอนอะไรพี่อีกหรือ
เปล่า”

“เปล่าค่ะ”

“ไม่จริง มันต้องมีอะไรสักอย่าง เธอไม่เคยเป็นแบบนี้เลยนะ
ดาว”

กลินท์แย้งเสียงแข็ง ความเอาแต่ใจเริ่มปรากฏให้เห็น ยิ่งดาริกา
พยายามหลบหน้าเขาเท่าไร เขาก็ยิ่งต้องการคำตอบว่าหล่อนทำแบบ
นั้นทำไม เขาเป็นเด็กผู้ชาย ยังไม่เติบโตเป็นผู้ใหญ่เต็มวัย จึงยังไม่
เข้าใจอารมณ์ละเอียดอ่อนของเด็กผู้หญิงดีนัก โดยเฉพาะเด็กผู้หญิง
อย่างดาริกา...เขายังไม่เข้าใจ หล่อนเคยแต่เข้ามาหาเขามาตลอด แล้ว
การที่เจอหน้าเขาและทำท่าจะหลบหน้าเข้าบ้านอย่างเดียว แถมยัง
ปฏิเสธน้ำใจที่เขาให้ทุกทาง...จะให้เขาเข้าใจว่าอย่างไรหรือ

“ถ้าเป็นเรื่องครวก่อนที่พี่ไม่ได้ชวนน้องเดือนไปกินขนมที่บ้าน
พี่จะไปอธิบายกับคุณป้าวิไลให้ท่าน...”

“ดาวเบื่อพี่กลินท์แล้วค่ะ”

เสียงเล็กๆ ดังแทรกคำพูดของเขาขึ้นมา กลินท์จึงหยุดคำพูด
ทั้งหมดลง ก่อนจะหันตามองเด็กหญิงตรงหน้า

“เบื่อจริงๆ นะเหรอ”

“จริงค่ะ”

“งั้นไปปั่นจักรยานเล่นกัน”

กลิ่นที่ดึงดูดาริกาให้ก้าวตามมายังรถจักรยานที่นอนล้มคว่ำอยู่ข้างทางเท้า ครั้นจะต่อความยาวสาวความยืดให้มากความอีก แม้จะรู้ว่าห่อนโกรธเรื่องอะไร แต่การพาดาริกาไปเที่ยวให้อารมณ์ดีขึ้นแล้วค่อยตะล่อมถามทีหลังคงได้ประโยชน์กว่าการมายืนคาดคั้นอยู่อย่างนี้ เพราะรู้ว่าต่อให้เขายืนถามห่อนซ้ำๆ ทั้งวัน ถึงอย่างไรก็คงไม่มีทางได้คำตอบตรงกับคำถามที่เขาต้องการ

นิสัยแบบนี้...มันต้องมีอะไรมาล่อ เขาถึงจะได้คำตอบที่อยากรู้ ดาริกาไม่ขัดขึ้น ทว่ายังไม่ทันที่กลิ่นที่จะดึงข้อมือห่อนให้ไปขึ้นซ้อนท้าย เสียงเล็กแหลมที่ตั้งมาจากในบ้านก็ดังชัดขึ้นเสียก่อน ส่งผลให้เด็กหญิงตัวน้อยที่ทำท่าว่าจะเดินตามกลิ่นที่อย่างว่าง่ายรีบสะบัดมือออกแล้วถอยห่างจากเขาหลายเมตรทันควัน

“ที่กลิ่นห่อนคะ” พรราวลีต่างสูริบพุ่งตัวออกมาจากรั้วบ้าน แล้วยื่นหน้าเข้าไปถามด้วยสีหน้าท่าทางอันแสนร่าเริง “จะไปปั่นจักรยานเล่นเหรห่อนคะ เดือนไปด้วยได้ไหม”

“อืม ไปสิ” กลิ่นห่อนตอบรับอย่างไม่อิดออด ก่อนจะหันมาหาเด็กหญิงข้างกาย “ไปด้วยกันนะดาว”

“เอ่อ ดาว...”

“ดาว คุณแม่เรียกหาแน่ะ”

ยังไม่ทันที่ดาริกาจะตอบรับ พรราวลีต่างสูริบพุ่งตัวแทรกขึ้นเป็นการตัดบท ไม่ลืมหูลิงตาใส่ห้องสาวให้รู้ตัวว่า...อย่าริอ่านทำตัวสะเออะ!

“คะ พี่เดือน”

และเหมือนดาริกาจะรับรู้ได้โดยไม่ต้องให้ผู้เป็นพี่บอกเป็นคำพูด ห่อนพยักหน้ารับก่อนจะหมุนตัวกลับเข้าบ้านด้วยท่าทางหงอยๆ พาให้คนมองตามอดสงสารเวทนาขึ้นมาไม่ได้ ใจหนึ่งก็อยากจะหนีบเอาแม่เด็กหญิงตัวน้อยนี้ไปด้วยให้ได้ แต่อีกใจก็เกรงว่าเจ้าห่อนจะ

เดือดร้อนเพราะมีเขาเป็นต้นเหตุอีก

“ไปกันเถอะคะพี่กลินท์”

กลินท์ยืนละล้าละลังอยู่สักพัก จนได้ยินพราวสิตางค์เร่งอีกครั้ง เขาถึงขึ้นคร่อมจักรยาน รอให้เจ้าหล่อนขึ้นซ้อนท้ายเรียบร้อยแล้วจึง ออกแรงปั่นจักรยาน

ดารีกาที่กำลังก้าวเข้าบ้านหันกลับไปมอง ดวงตากลมโตมีแต่ ความเศร้าสร้อยยามเห็นกลินท์ปั่นจักรยานห่างออกไปเรื่อยๆ โดยมี พราวสิตางค์นั่งซ้อนท้าย จนกระทั่งรถจักรยานคันเล็กกลับตาไปตรงทาง โค้งแล้ว ความอ้างว้างที่กระจายเกลื่อนในอกเล็กก็ไม่ได้หายไปแต่ อย่างไม่ ช้ายังจะเพิ่มมากขึ้นกว่าเดิมเสียอีก

วันนี้ระยะทางระหว่างเขากับหล่อนห่างกันออกไปอีกก้าวหนึ่ง แล้วสินะ...

หลังจากวันนั้นเป็นต้นมา ดูเหมือนว่าระยะห่างระหว่าง ดารีกากับกลินท์ก็เริ่มเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ เช่นเดียวกับอายุของเขาและหล่อนที่ เติบโตขึ้นตามวัย สาวน้อยที่เคยไปเที่ยวเล่นบ้านของเขาอยู่บ่อยๆ กลับ กลายเป็นพราวสิตางค์...ไม่ใช่ดารีกาอีกต่อไป ช่วงแรกที่หล่อนทำตัว ห่างเหิน ไม่เข้าไปยุ่งสิ่งหรือคลุกคลีกับกลินท์แบบเดิม กลินท์ก็ยิ่ง พยายามหาทางเข้ามาหาหล่อนอยู่บ้าง แต่พอนานวันเข้า เขาคงจะ เปื่อจึงเลิกมายุ่งกับหล่อน โดยเฉพาะช่วงหลังๆ ที่กลินท์เริ่มมีสังคมน ใหม๋ เข้าสู่ช่วงวัยรุ่นที่มีเพื่อนเดินตามเป็นโขยงตามประสาเด็กหนุ่ม หน้าตาดีทั่วๆ ไป ก็ดูเหมือนว่าหล่อนกับเขาจะห่างจากกันอย่างถาวร และยิ่งกลินท์โตเป็นหนุ่มเต็มตัวในวัยสิบแปดปี มีสังคมนเป็นของตัวเอง แล้วในตอนนี้อยู่ หล่อนก็ยิ่งสัมผัสเขายากขึ้นทุกที คงมีแต่ดารีกาฝ่าย เดียวที่แอบมองเขาพาเพื่อนมาเที่ยวเล่นที่บ้านอย่างเหงาๆ...คอยลอบ มองกลินท์กับเพื่อนของเขาจากบ้านของหล่อนเท่านั้น

เหมือนอย่างวันนี้ที่หล่อนมานั่งเล่นชิงช้าซึ่งอยู่ข้างกำแพงติดกับบ้านของกลินท์ แล้วแอบฟังบทสนทนาระหว่างเขากับเพื่อนในช่วงเย็นหลังเลิกเรียนเหมือนที่เคยทำอยู่บ่อยๆ

“กลินท์ ฉันว่าจะถามแกตั้งนานแล้ว บ้านหลังข้างๆ นั้นใช่บ้านน้องเดือน ดาวโรงเรียนเราหรือเปล่าวะ”

“อืม” กลินท์ตอบรับในลำคอ พลางโยนลูกบาสเกตบอลลงห่วงเป็นลูกที่สอง

พอได้ยินคำตอบนั้น คนถามก็ยกคิ้วหลิวตา เอ่ยแซวทันควัน

“งั้นที่คนในโรงเรียนเขาล้อกันให้แซดว่าแกกับน้องเดือนเป็นคู่หมั้นคู่หมายกันมาตั้งแต่เด็กก็เรื่องจริงอะดิ”

“รู้ดีกันจัง ชาวล้อมั่วๆ ทั้งนั้น”

“หรือไม่จริงล่ะวะ” เพื่อนถามกลับด้วยสีหน้ารู้ทัน

กลินท์ได้แต่ส่ายหัวอย่างเอือมระอา ครั้นจะพูดมากก็ให้ความมึนไปอีก เรื่องแบบนี้...พูดมากไปจะกลายเป็นฝ่ายหญิงที่เสียหาย เขาไม่อยากจะให้ใครเอาพราวลิต่างคู่ไปพูดถึงในทางไม่ดี ถึงแม้ว่าความจริงแล้วเขาจะชอบพอกับหล่อนอยู่จริงๆ ก็ตาม กลินท์เป็นผู้ชาย...เป็นหนุ่มเต็มตัวแล้วในตอนนี้ และปฏิเสธไม่ได้ว่าเขาชอบมองผู้หญิงหน้าตาสวยเหมือนผู้ชายคนอื่นๆ อีกทั้งพราวลิต่างคู่ก็เป็นคนสวย...สวยมาก ยิ่งรู้ว่าหล่อนปลื้มเขามาตั้งแต่เด็กๆ และพยายามเข้าหาเขาอย่างมีจริตของความเป็นหญิง ไม่ได้เข้าหาเขาตรงๆ เหมือนผู้หญิงคนอื่นๆ จนเขาตั้งรับไม่ทัน เขาก็ยิ่งชอบหล่อนได้ไม่ยาก

“แกไม่ต้องมาทำเป็นส่ายหัวกลบเกลื่อน ชอบน้องเขาก็บอกมาเถอะ ไม่ต้องมาทำเป็นเหนียม ไอ้เพื่อนยาก”

“เออ ฉันชอบเดือน แต่ที่ไม่อยากบอกใคร เพราะฉันไม่ชอบที่พวกแกเอาเขามาล้อฉัน”

“แน่ ใสนี้ เพื่อนอุตสำหรับส่งเสริม ดันมาว่ากันได้”

ทุกคำพูดของคนทั้งสองลอยเข้าหูเด็กหญิงอีกคนที่ลอบฟังอยู่อีกฝั่งของกำแพง มือเล็กบีบหนังสือเรียนที่ถือติดมือมาด้วยแน่นหลัง ได้ยินบทสนทนาที่มีชื่อของพราวลิตางค์เข้าไปเกี่ยวด้วย ถึงแม้ดารีกาจะยังเด็กอยู่...อายุแค่สิบสามปีเท่านั้น แต่หล่อนก็โตพอจะเข้าใจความหมายในประโยคที่กิลินท์กับเพื่อนพูดหยอกกัน

‘ฟีกิลินท์ชอบพีเดียนหรือ’

ดวงตากลมโตที่มีแพขนตาหนาล้อมรอบหม่นแสงลง ขณะรำพึงคำถามที่มีคำตอบแล้วอยู่ในใจ

ดารีกาพอจะมองออกมานานแล้วว่าพราวลิตางค์ชอบกิลินท์...ชอบคนละแบบกับที่หล่อนชอบ ไม่ได้มองเขาเป็นแค่พี่ชายเหมือนที่หล่อนมอง แต่ไม่นี่...ว่ากิลินท์เองก็รู้สึกอย่างเดียวกันกับพราวลิตางค์ จะว่าไปแล้วช่วงหลังมานี้ พราวลิตางค์ไปมาหาสู่บ้านของกิลินท์อยู่บ่อยๆ ดารีกาารู้ดีว่าพี่สาวต่างมารดาเป็นคนสวย สดใสร่าเริงตามแบบฉบับของเด็กสาวหน้าตาดีที่มีแต่คนอยากเป็นเพื่อน แถมยังเข้าสังคมเก่ง จึงไม่แปลกที่กิลินท์จะตกหลุมรักหล่อน แต่มันคงเป็นอาการหวงพี่ชายอย่างหนึ่งกระมัง เพราะทั้งที่ควรจะได้ใจและยินดีไปกับกิลินท์ที่กำลังจะมีความรักเหมือนเด็กหนุ่มคนอื่นๆ จะได้มีแฟนสวยๆ อย่างพราวลิตางค์...พี่สาวของหล่อนเอง แต่หัวใจของดารีกากลับไม่ยินยอม มันกลับเศร้าหมองเสียอย่างนั้น

ยิ่งเติบโตมากขึ้นเท่าไร หล่อนก็ยังไม่เข้าใจความรู้สึกของตัวเองมากขึ้นเท่านั้น

“เออ ว่าแต่...แกคิดได้หรือยังว่าจะใช้ทุนต่ออยู่ในอังกฤษหรืออยู่ในอเมริกา”

คำถามต่อมาที่ดังลอดเข้ามาในโสตประสาททำให้ดารีกาหุบหูฝั่งทันที ใจจดจ่ออยู่กับคำตอบของกิลินท์ ดูเหมือนว่าการมาแอบฟังเขาคุยกับเพื่อนในวันนี้จะมิอะไรหลายอย่างที่ทำให้หล่อนต้องประหลาดใจ

และตกใจไปพร้อมๆ กัน

“ฉันส่งใบสมัครให้คุณในอังกฤษเรียบร้อยแล้ว คุณพ่อมีคนรู้จัก
อยู่ที่นั่นพอดี เวลาหาที่พักน่าจะสะดวกกว่า จบ ม.6 เดือนหน้าก็ว่าจะ
บินไปเลย”

“เร็วเหลือเกิน นี่แกไม่กะให้ตัวเองมีเวลาหายใจหายคอเลยหรือ
ไง”

“อยู่อังกฤษก็เหมือนได้พักผ่อนนะแหละ ยังไงชะฉันก็ต้อง
ตระเวนเที่ยวให้ทั่วลอนดอนเสียก่อน ยังไม่ตั้งหน้าตั้งตาท่องตำราตั้งแต่
ต้นเทอมหรือกลัว ว่าแต่แกเหอะ คิดได้หรือยังว่าจะเข้าที่ไหน”

“ฉันนะเหรอ เพิ่งส่งใบสมัครไปที่...”

“น้องดาว มาทำอะไรตรงนี้”

เสียงจิกเรียกของพรราวสีตางศ์ที่ตั้งขึ้นใกล้ๆ ทำให้ดาริกาถึงกับ
สะดุ้งเฮือก ผุดลุกขึ้นจากชิงช้าโดยอัตโนมัติ มือไม้พลันลนลานขึ้นมา
ด้วยกลัวว่าพี่สาวต่างมารดาจะรู้ว่าหล่อนมาแอบฟังกลิษฐ์คุยกับ
เพื่อนของเขา หล่อนมัวแต่กังวลว่าจะโดนจับได้ จึงไม่ทันรู้ตัวว่าบท
สนทนาระหว่างกลิษฐ์กับเพื่อนขาดหายไปแล้วตั้งแต่ได้ยินเสียงของ
พรราวสีตางศ์

“พี่เดือน...”

“มานั่งทำอะไรตรงนี้ คุณแม่ให้คนตามหาแกจน...”

“อ้าว น้องเดือน”

เสียงทักดังมาจากอีกฝั่งของกำแพง เรียกให้พรราวสีตางศ์หันไป
มอง ก่อนจะแปลกใจไม่น้อยที่เห็น ‘ภูมิภัทร’ เพื่อนสนิทของกลิษฐ์ยืน
ทำกำแพงบ้านหลังข้างเคียง ชะโงกหน้ามามองด้วยท่าที่สนใจสนใจ
ดวงหน้าสวยคมที่บิดเบี้ยวด้วยความไม่พอใจของพรราวสีตางศ์พลัน
แปรเปลี่ยนเป็นยิ้มสดใสอย่างรวดเร็ว ชนิดที่คนมองแทบจินตนาการ
ไม่ออกเลยว่าเมื่อครู่หล่อนตีหน้ายักษ์ได้นำเกลียดน่ากลัวขนาดไหนในใ

น้องสาว

“พี่ภูมิ”

“พี่กับภลินท์เพิ่งพูดถึงน้องเดือนเมื่อไม่กี่นี้เอง ไม่นึกว่าความคิดถึงของไอ้ภลินท์มันจะดังไปถึงน้องเดือนเร็วขนาดนี้”

ภูมิภัทรเอ่ยแซวตามประสาคนขี้เล่น แต่เสียงหัวเราะร่วนจำต้องหยุดลงกะทันหันเมื่อเจอแรงหนักๆ ของฝ่ามือพิฆาตฟาดเข้ากลางศีรษะ

“โ๊ย! ตบกบาลฉันทำไมวะไอ้ภลินท์”

“ปากพล่อย”

“พูดจริงโวย” คนโดน ‘ตบกบาล’ หันไปพูดใส่หน้าเพื่อนที่เดินมายื่นเท้ากำแพงเคียงข้างกัน

ตอนนั้นเองดาริกาถึงมองเห็นภลินท์ได้อย่างเต็มตาในรอบสามปีที่ผ่านมา ร่างสูงผอมแก้ง่ามที่เคยมีหายไปแล้ว กลายเป็นร่างสูงโปร่งของเด็กหนุ่มในวัยสิบแปดปีแทน ไหล่ที่เคยเล็กแคบกว้างขึ้นกว่าแต่ก่อนโข ท่อนแขนที่ถึงแม้จะยังไม่ได้หั่นแน่นไปด้วยมัดกล้ามเนื้อ แต่ก็ดูแข็งแรงสมส่วนสำหรับเด็กหนุ่มในวัยนี้ ยิ่งพิศ...ดาริกาก็ยิ่งเห็นดวงหน้าเรียวยาวได้รูปของเขาคมเข้มชัดเจนกว่าเดิมเยอะทีเดียว ทั้งคิ้วหนาดกดำเหนือดวงตาคมกริบสีทองฟ้ายามรัตติกาลอันมีมิติ ทั้งจมูกโด่งขึ้นเป็นสันตรง ทั้งริมฝีปากหยักลึกได้รูปสวย...ไม่หนาเกินจนน่าเกลียดหรือบางเกินจนเหมือนผู้หญิง กอปรกับผิวสีแทนอย่างคนสุขภาพดีที่รักการเล่นกีฬาเป็นชีวิตจิตใจ ยิ่งขับให้เครื่องหน้าเข้มดูคมสันได้ไม่ยากเลย ไหนจะเรือนผมดกหนาสีดำสนิทที่ตัดสั้นเป็นทรงต่ำอย่างถูกระเบียบเรียบร้อยตามแบบฉบับนักเรียนดีเด่นนั่นอีก

ราวกับว่าทุกอย่างที่ประกอบขึ้นเป็นตัวเขาส่งให้ภลินท์ดูดีได้อย่างสมบูรณ์แบบ

ดาริการู้แล้วว่าทำไมพรานสีตางค์ถึงได้ติดภลินท์หนักหนา หวง

เขายิ่งกว่าแม่แจ่มอาจหวังไซ้ คอยตามกวาดเหลือบไปที่มาเกาะเกาะเขา
อย่างเงียบๆ ไม่ยอมมิให้เขาได้รู้ตัว ด้วยกลัวว่าภาพลักษณ์สาวงามของ
หล่อนจะกลายเป็นนางมารร้ายในสายตาของกลิ่นท์

ที่กลิ่นท์ของหล่อนโตแล้ว หล่อด้วย

ไม่ว่าถ้าเขาโตเป็นชายหนุ่มเต็มตัวเมื่อไร จะมีสาวมาติดพัน
มากกว่านี้อีกสักกี่โขงกัน

“เพิ่งกลับหราชอาณาจักร” กลิ่นท์เอ่ยทักด้วยรอยยิ้มนิดๆ

พรราวสิตางศ์รีบยิ้มหวานหยุด ตอบเขาเสียงใสอย่างกระตือรือร้น
ทันที

“ใช่ค่ะ เดือนเรียนพิเศษเพิ่งเลิก มาเจอยายดาวนั่งเล่นอยู่ที่
ชิงช้าพอดี”

“นี่น้องสาวของน้องเดือนหรือ”

ได้ยินพรราวสิตางศ์เรียกคาริกาดูด้วยคำเรียกที่ฟังดูสนิทสนม
ภูมิภักท์ก็มลงมองสาวน้อยหน้าตาน่ารักที่ยืนทำตัวลึบอยู่ข้างสาวสวย
เจ้าของตำแหน่งดาวโรงเรียนด้วยสายตาสนใจเป็นพิเศษ ทรง
ผมสั้นระดับคางของหล่อนกับเสื้อนักเรียนคอของบนร่างเล็กนั้นทำให้
เขาพอเดาได้ว่าหล่อนน่าจะยังเรียนอยู่ชั้นมัธยมต้น

ที่สาวก็สยดคมออกปานั้น ส่วนน้องสาวก็น่ารักชวนมองเสีย
เหลือเกิน...แม่เจ้าไว้ย! ถ้าแม่สองสาวนี้โตขึ้นเมื่อไร บ้านหลังนี้คงหัว
กระไดไม่แห้งอย่างไม่ต้องสงสัย

พรราวสิตางศ์ปรายตามองน้องสาวต่างมารดาด้วยหางตาเล็ก
น้อย อยากตอบแทบตายว่านังเด็กี่ซ้านี้ะรีจะเป็นน้องสาวของหล่อน
มันเป็นไปได้อย่างมากก็แค่ลูกเมียน้อยของคุณพ่อเท่านั้นแหละ!

แต่หล่อนต้องรักษาภาพลักษณ์ของตนเองต่อหน้ากลิ่นท์เสมอ
จึงตอบภูมิภักท์ไปว่า

“ใช่ค่ะ นี่น้องสาวของตัวเอง ชื่อดาว”

“ไม่เห็นไอ้กลินท์เคยเล่าให้ฟังเลยว่าเดือนมีน้องสาวน่ารักๆ แบบนี้ด้วย สนใจแต่เรื่องพี่สาว ไม่สนใจน้องสาวเขาเลยหรอวะ”

ภูมิภาคทรหันไปกระทุ้งศอกใส่สี่ข้างเพื่อนเป็นเชิงหยอก ประโยค นั้นของเด็กหนุ่มทำให้แก้มขาวนวลของพราวลิตางศ์แดงกำ ฐู้สึกได้ว่า ผิวหน้าร้อนผ่าวไปกับคำแซว ผิดกับสาวน้อยอีกคนที่ยื่นแม้มปากแน่น ลดสายตาลงมองพื้นด้วยความเศร้าสร้อยเกินบรรยาย

แปลกจริงๆ แล้รู้ว่ากลินท์สนใจพี่สาวต่างมารดาจนลืมหล่อน ทำไมหล่อนต้องฐู้สึกเศร้ามากมาขนาดนี้กัน...

“แล้วทำไมฉันต้องเล่าให้แกฟังด้วยฮะไอ้ภูมิภาค” ภูมิภาคทรยกไหล่ ด้วยท่าทางแสนกวนกับคำถามของกลินท์ ก่อนจะหันมาสนใจอีกหนึ่ง สาวที่ยืนสงบปากสงบคำมาตั้งแต่ต้น “อยู่ ม. อะไรแล้วละสาวน้อย”

“ม. 1 แล้วคะ”

“ม. 1 เองหรอ...น่าเสียดายจัง”

ท้ายประโยคของเขาฟังดูกำกวมเสียจนคนฟังต้องงยหน้าสบตา คนพูดด้วยความมุงนงปนสงสัย ไม่เข้าใจความหมายที่เขาต้องการสื่อ กับหล่อน

แต่เพื่อนสนิทที่ฐู้ใส่ฐู้ฟุง ฐู้ทุกๆ เรื่องของเพื่อนดีอย่างกลินท์... มีหรือจะไม่รู้ว่าภูมิภาคกำลังคิดอะไร แคมองตาของมันที่จับจ้องดารีกา อยู่...เขาก้ฐู้แล้ว

คนที่เพ็งศอกใส่เมื่อครู่จึงกระทุ้งศอกกลับอย่างแรงจน ภูมิภาคทรหันหน้าแบ้ ก่อนจะกระชิบข้างหูเพื่อนให้ได้ยินกันแค่สองคน

“ทะเล้งแล้วไอ้ภูมิภาค ดาวยังเด็กอยู่...ม. 1 เองนะเว้ย ห้ามคิดอะไร ออกนอกกลุ่มนอทางเด็ดขาด”

“ฐู้แล้วน่า ฉันแค่เห็นน้องเขาหน้าตาน่ารักดีก็แค่แซวเล่นเฉยๆ ไฉน...ศอกมาได้ เจ็บนะเว้ย”

คนว่าสงค้อนนี้ห้วงใหญ่อย่างเคื่องๆ เจ็บจุกสี่ข้างที่โดนทำร้าย

จนแทบพูดไม่ออก แต่กลืนทีกลับไม่ใส่ใจ หันไปส่งยิ้มให้เด็กหญิงที่เขา
คุ้นหน้าคุ้นตาเป็นอย่างดี

“ไม่ได้คุยกันนานเลยนะดาว”

ดารีกายิ้มตอบเขา หล่อนกำลังดีใจ...ดีใจที่สุดในที่สุดที่กลิ่นก็เห็น
หล่อนอยู่ในสายตาเสียที พอเห็นว่าหล่อนไม่ยอมพูดอะไรนอกจากส่ง
ยิ้มให้ กลิ่นก็จะเปรยขึ้นมา

“ใกล้จะสอบปลายภาคแล้วนี่ ได้ข่าวว่าไม่ยอมเรียนพิเศษหรือ
ถ้าอย่างนั้นว่างๆ ก็มาที่บ้านให้พี่ช่วยติวให้...เอาไหม”

ดวงตากลมโตเจิดจ้าไปด้วยประกายแห่งความดีใจ แต่ยังไม่ทัน
ที่ดารีกาจะตอบรับหรือปฏิเสธ พราวสิตางศ์ซึ่งลอบมองเขาสนทนาอยู่
กับน้องสาวต่างมารดาอย่างไม่พอใจก็รีบชิงพูดขึ้นมาก่อน

“พี่กลิ่นทีคะ พอดีเดือนส่งหนังสือเตรียมสอบไว้ที่ร้านหนังสือ
ในห้าง วันนี่ว่าจะไปเอา พี่กลิ่นที่ช่วยไปเป็นเพื่อนเดือนหน่อยได้ไหมคะ”

“วันนี้หรือ”

กลิ่นที่มีสีหน้าลังเล สัมเรื่องที่ถามดารีกาไปสนิท ก่อนจะหันไป
มองหน้าเพื่อนสนิทที่ยืนอยู่ข้างกาย

เหมือนจะรู้ตัวว่าตัวเองกำลังตกอยู่ในสถานะ ‘ก้างขวางคอ’ ภูมิ
ภัทรจึงรีบเอ่ยปาก

“โอเค เข้าใจละ เอาเป็นว่า...ฉันกลับบ้านเลยดีกว่า ไม่อยากไป
เป็นก้างใครเขา”

“เดี๋ยวฉันให้คนไปส่งแกที่บ้านแล้วกัน”

“แหม ใฉนี้ พอเจอสาวชวนไปเที่ยวเข้าหน่อย ไม่คิดจะรังเพื่อน
อย่างฉันไว้สักคำเลยนะ”

กลิ่นที่หัวเราะเบาๆ รับคำของเพื่อน ไม่ปฏิเสธสิ่งที่ภูมิภัทร
ประชดระคนหยอกล้อ จะให้เขาปฏิเสธอะไร ในเมื่อทุกอย่างที่มันพูด
ล้วนเป็นความจริง...เขาชอบพราวสิตางศ์ อาจจะเป็นไม่ถึงขั้นรัก แต่ก็

รู้สึกได้ว่าความรู้สึกดีๆ บางอย่างกำลังเริ่มก่อตัวขึ้นซ้ำๆ เหลือแค่ให้
เขากับหล่อนช่วยกันใส่ปุ๋ยรดน้ำพรวนดินจนความรู้สึกนี้งอกเงยและ
เจริญเติบโตไปเรื่อยๆ เท่านั้น

ภูมิภัทรมองสีหน้าอ่อนโยนของไอ้หนุ่มที่เพิ่งเริ่มรักแล้วทำหน้าที่
พะอืดพะอม เข้าใจแล้วว่าหน้าตาตัวเองตอนมีความรักครั้งแรกมันเป็น
อย่างไร

เลียนว่ะ เอ๊ะ แล้วตอนนั้นหน้าตาของเขามันดูเพื่อๆ เลียนๆ แบบนี้
หรือเปล่าวะ...

ยิ่งนึกก็ยิ่งขงลุก ภูมิภัทรจึงเลิกคิดแล้วหันมาบอกลาพี่น้องสอง
สาวที่ยืนหน้าบ้านแล้วอยู่อีกฟากของกำแพง... โดยเฉพาะคนที่ดูจะ
หน้าชื่นมีมีความสุขเป็นพิเศษเสียเหลือเกิน

“กลับบ้านดีกว่าวะ...แล้วเจอกันนะน้องเดือน ไปนะสาวน้อย
หวังว่าคราวหน้าเราจะได้เจอกันอีก”

“งั้นพี่ไปบอกคนขับรถให้ไปส่งไอ้ภูมิภัทรก่อนนะเดือน แล้วเดี๋ยวพี่
ไปรับที่บ้าน”

“ได้ค่ะ” พรราวสีต่างคู่ตอบรับอย่างว่าง่าย

กลิ่นที่ส่งยิ้มให้หล่อนเล็กน้อย แล้วเดินตามภูมิภัทรที่กำลัง
สาวเท้าไปเหยียบกระเป๋านักเรียนแบบถือบนโต๊ะหินอ่อนมาหนีบไว้
ใต้วงแขนเตรียมตัวกลับบ้าน... ลืมไปสนิทว่าเมื่อครู่ก่อนพูดคุยกะไรไว้กับ
เด็กผู้หญิงอีกคน

ดวงตากลมโตของดารีกาหม่นแสงลงยามเห็นแผ่นหลังแข็งแรง
ห่างออกไปเรื่อยๆ... เขาลืมไปหรือเปล่าว่าเมื่อที่เขาถามอะไรหล่อน ลืม
หรือยังว่าหล่อนยังไม่ได้ให้คำตอบเขาเลยว่าจะให้เขาช่วยติวหนังสือให้
หรือไม่

ลืมหรือยัง...

ดารีกาของเขาเดินกอดคอกับเพื่อนไปยังโรงจอดรถด้วยแววตา

เศร้่าสร้อย

ทว่าคนที่รู้สึกได้ถึงสายตาของคนทางด้านหลังกลับเป็นภูมิภัทร เขาหันกลับไปมองร่างเล็กในชุดนักเรียนมัธยมต้นอีกครั้งอย่างไม่มีปี่มีขลุ่ย จึงสบตากลมโตของดารีกาเข้าเต็มเปา เด็กหนุ่มฉีกยิ้มหวานพลางขยิบตาให้อย่างขี้เล่น พอเห็นเจ้าหล่อนรีบหลบตาเป็นพัลวัน แก้มนวลขึ้นสีแดงปลั่งอย่างน่ามอง เขาก็หัวเราะร่วนอย่างอารมณ์ดี

กลิ่นที่เดินกอดคออยู่ข้างๆ สังเกตเห็นอาการของเพื่อนจึงหันมาถามด้วยความสงสัย

“หัวเราะอะไรวะ”

“เปล่า ไม่มีอะไร”

ก็แค่...เขารู้สึกว่าตัวเองซักจะชอบแม่สาวน้อยหน้าตาน่ารักเหมือนตุ๊กตาคนนี่ขึ้นมาเสียแล้วสิ

ลับหลังเด็กหนุ่มทั้งสองคน สีหน้ายิ้มแย้มของพราวลีต่างศู้ก็ค่อยๆ เลือนหาย กลายเป็นสีหน้าของนางมารร้ายขึ้นมาจับปล้นเด็กสาวหันกลับมามองดารีกาด้วยความหมั่นไส้...เมื่อกั้ทำไม่หล่อนจะไม่เห็นว่าภูมิภัทรส่งยิ้มขยิบตาให้นั่งดาวมัน ถึงหล่อนจะไม่ได้ชอบภูมิภัทร แต่หล่อนไม่ชอบเห็นผู้ชายคนไหนทำทำให้ความสนใจมันต่อหน้าหล่อน ทั้งที่มีหล่อนยืนหัวโด่อยู่ทั้งคน เขาควรจะสนใจหล่อนถึงจะถูก... หล่อนสรวยกว่า ดูดีกว่าลูกอีกนั่นก็ร้องขี้ครอกอย่างมันตั้งเยอะ!

ว่าแล้วมือบางก็กระซากเรือนผมสั้นของน้องสาวต่างมารดาจนหน้าหงายด้วยความหมั่นไส้ปนโกรธแค้น แล้วเดินเสียงลอดไรฟั้น

“ฉันรู้ว่าจะแกคิดจะทำอะไร นั่งดาว วันหลังไม่ต้องเสนอหน้าไปแอบฟังพี่กลิ่นทีกับเพื่อนของเขาคุยกันอีกนะ ถ้าฉันเห็นอีกครั้ง...ฉันจะฟ้องคุณแม่ให้ตีแกให้ตาย!”

ดารีกา mong ผู้เป็นพี่ด้วยความหวาดกลัว แรงจิกที่ไม่เบาหนักทำให้หล่อนเจ็บแสบบริเวณหนังศีรษะที่เรือนผมถูกขยุ้ม หล่อนรีบยกมือไหว้

ปลกๆ ขออุกเกโทษในสิ่งท่ทำลงไป

“คะ...ดาวขอโทษคะ วันหลังดาวจะไม่ทำอีกแล้วคะ”

ยังเห็นความหวาดกลัวฉายชัดอยู่ในดวงตากลมโตของน้องสาวต่างมารดา พรราวสิตางศ์ก็ยิ่งได้ใจ รู้ดีว่าไม่ว่าหล่อนจะสั่งหรือบังคับให้ทำอะไร ดาริกาจะต้องทำตามอย่างไม่วก้าขัดขืน

“ดี! หัดกลัวฉันให้มากๆ แบบนี้ จะได้ไม่ต้องเจ็บตัวบ่อยๆ...อ้อ แล้วก็ไม่ต้องคิดจะไปบ้านพี่กลินท์ให้เขาตีวงษ์สื่อให้แกด้วยนะ อย่ำลิมว่าคุณพ่อคุณแม่สั่งแกไว้ว่ายังไง ห้ามแก็ไปยุ่งยามกับพี่กลินท์หรือไปเหยียบที่บ้านของเขา ทำมาได้สามปีแล้วก็ทำไปให้ได้ตลอด เข้าใจไหม!”

พอไม่ได้คำตอบรับ พรราวสิตางศ์ก็กระตุกผมที่อยู่ใก้ามืออีกที พลางตวาดถามซ้ำอีกครั้ง

“ฉันถามว่าเข้าใจไหม!”

“จะ...เข้าใจคะ พี่เดื่อน”

“อย่าให้ฉันรู้แล้วกันว่าแก็จใจขัดคำสั่ง ไม่อย่างนั้นฉันจะฟ้องคุณแม่ให้ตีแก็จนกระดูกเลือด แล้วค้อยให้คุณพ่อไล่แก็ออกจากบ้านนั่งลูกเมียหน่อย!”

มือบางผลักสี่ระยะที่ตนเองจิกอยู่ไปข้างหน้าอย่างแรง ส่งผลให้ร่างเล็กๆ เซถลาล้มลงไปคลุกฝุ่น พรราวสิตางศ์ปิดไม้ปิดมือราวรังเกียจที่ตะต้องโดนเนื้อตัวของน้องสาวต่างมารดา ก่อนจะกอดคองมอดด้วยรอยยิ้มสมเพชปนสะใจ แล้วจึงเดินจากไป ทิ้งให้คนที่นอนกองอยู่กับนพื้นหญ่ำมอดตามน้ำตาคลอ

คราวนี้หล่อนไม่มีใครมาคอยปลอบใจให้คลายเศร่ำอีกแล้ว... ไม่มีพี่กลินท์

ไม่มีเขาอีกแล้ว...

“คุณดาวนี่ครับ คุณชาย”

เสียงของคนขับรถที่ดังมาจากด้านหน้าเรียกให้กลินท์เงยหน้าจากโทรศัพท์มือถือ เด็กหนุ่มมองตามทิศที่นายเหม คนขับรถส่วนตัวบอก เห็นร่างเล็กๆ ในชุดนักเรียนมัธยมต้นเดินสะพายกระเป๋าเป้ใบใหญ่ หอบหนังสือเรียนอีกสามสี่เล่มในอ้อมแขนอยู่บนทางเท้า

สงสัยจะปิดเทอมแล้ว หอบหนังสือพะรุงพะรังเชียว แล้วนี่ไม่มีใครบอกให้คนขับรถมารับเลยหรือ ถึงปล่อยให้เดินแบกหนังสือกลับมาบ้านคนเดียวแบบนี้

“ให้จอดรับไหมครับ”

“จอดครับลุง”

ไม่นานรถยนต์สีดำเงาสีญาติยุโรปก็ไปจอดเทียบทางเท้าตรงหน้าดาร์ก้า เห็นแค่แวบแรก หล่อนก็จำได้ทันทีว่าเป็นรถที่บ้านกลินท์ แต่ไม่คิดว่าคนที่เปิดประตูออกมาจะเป็นเขาเอง พอเห็นร่างสูงค้ำคอตัวดำง่ามจากรถเท่านั้น ดาร์ก้าก็รีบเร่งฝีเท้าวิ่งผ่านเขาไปราวกับต้องการหนีหน้ากัน แต่สงสัยว่าจะรีบเกินไปหน่อย หล่อนจึงวิ่งสะดุดขาตัวเองจนล้มกลิ้งไม่เป็นท่าบนพื้นปูน

“อูย...”

กลินท์สายหน้า ไม่รู้จะเคือง สงสาร หรือหัวเราะดี รู้แต่ว่าเขาต้องก้าวเข้าไปดูให้เห็นกับตาก่อนว่าแม่สาวน้อยจอมรั้นของเขาไม่ได้จุกหัก ปากแตก หรือฟันโยกทั้งแผง

“เจ็บมากไหม ทำไมต้องรีบขนาดนั้น”

เขาถามพลางดึงร่างเด็กหญิงวัยสิบสามปีให้ลุกขึ้นยืนตั้งหลักดีๆ ก่อนจะก้มลงปิดฝุนที่ติดตามหัวเข่าออกให้ รอยถลอกขนาดใหญ่ปรากฏให้เห็น เลือดสีแดงเข้มค่อยๆ ไหลซึมจากบาดแผลให้คนมองต้องขมวดคิ้วมุ่น

“เลือดออกด้วยนี่ มานี่ ตามพี่มา”

ไม่พูดเปล่า กลิ่นที่ปลดกระเป่าเป็นบนหลังหล่นมาสะพាយไหล่ข้างหนึ่งของตน ก้มลงเก็บหนังสือที่หล่นกระจายบนพื้นมาถือไว้ ก่อนจะดึงร่างเล็กในชุดนักเรียนคอซองให้เดินตามมาที่รถ แต่พอเขาเปิดประตูรถเท่านั้น เจ้าหล่นก็หยุดยืนนิ่งเหมือนหุ่นยนต์ไดโนปิดโปรแกรม กลิ่นที่พอจะเดาออกกว่าดาร์ริกากลัวอะไรอยู่จึงไม่เร่งเจ้าหล่น ทำเพียงแค่เปิดประตูออกกว้างกว่าเดิมเป็นเชิงเตือน

“เอ๋อ...”

“ขึ้นรถ รับรองว่าคุณป้าวิไลกับน้องเดือนจะไม่เห็น”

แม้เขาจะการันตีอย่างนั้น แต่ดาร์ริกาก็ยังไม่มีที่ท่าว่าจะขยับตัวแต่อย่างใด กลิ่นที่จึงถอนหายใจเฮือกใหญ่ ก่อนจะโยนหนังสือกับกระเป่าเป้ไปไว้ในรถ

“หรือว่าจะให้อุ้ม ถ้าไม่อายุสูงหม...ก็ได้นะ ตัวเราเล็กนิดเดียว พี่อุ้มลอยอยู่แล้ว”

พอกลิ่นที่ทำท่าจะขึ้นตัวหล่นขึ้นอุ้มเท่านั้น ร่างเล็กที่ก้าวไม่เป็นเมื่อครู่ก่อนก็รีบพุ่งตัวเข้าไปนั่งบนเบาะหลังอย่างรวดเร็ว แล้วหันมามองหน้าเขา

“ขึ้นแล้วคะ”

เสียงใส่ที่ร้องบอกเรียกรอยยิ้มเอ็นดูขึ้นประดับมุมปากหยัก กลิ่นที่ไม่รอช้า เข้าไปนั่งเบาะหลังเคียงข้างเจ้าหล่น ก่อนจะบอกนายเหมให้ตรงกลับบ้านของเขาทันที

ระหว่างทางดาร์ริกาเหลือบมองเขาเป็นระยะ เห็นกลิ่นที่เอาแต่จ้องโทรศัพท์มือถือ มือก็พิมพ์อะไรบางอย่างลงไปอย่างคล่องแคล่ว รอสักพักหล่นก็ได้ยินเสียงเหมือนข้อความตอบกลับมา จึงพอเดาได้ว่าเขาคงกำลังส่งข้อความคุยกับใครสักคน

กลิ่นที่อ่านข้อความสุดท้ายที่ได้จากพราวสีตางค์ก่อนจะกดปิดหน้าจอ หย่อนโทรศัพท์ใส่กระเป่ากางเกงตามเดิม แล้วหันมามอง

เด็กหญิงที่นั่งอยู่ข้างกายมองเขาตาปริบๆ พอเห็นหน้าตามอมแมม
ผมยุงไม่เป็นทรง มีเหงื่อไหลเกาะตามหน้าตามไรผมนั่นแล้ว เขาก็อดนึก
เอ็นดูไม่ได้

ไม่รู้ว่ถ้าขึ้นมัธยมปลายแล้ว หล่อนจะยังปล่อยเนื้อปล่อยตัว
แบบนี้อยู่อีกหรือเปล่า

กลิ่นที่ลึวงผ้าเช็ดหน้าในกระเป๋าเสื้อส่งให้หล่อนแล้วถาม

“หิวหรือเปล่า”

“ไม่หิวค่ะ” ดาริกาส่ายหน้า พลางรับผ้าเช็ดหน้าจากเขามาเช็ด
เลือดที่หัวเข่า

“ให้เช็ดเหงื่ออะ ไม่ใช่ซับเลือดที่แผล”

เขาขัดเสียงเรียบ ก่อนจะดึงผ้าเช็ดหน้าจากมือหล่อนมาพับใหม่
เอาผ้าด้านที่สะอาดบรรจุซับเหงื่อที่ไหลเป็นทางตามไรผมและ
ดวงหน้ากลมให้หล่อน

ดาริกามองใบหน้าคมที่ก้มลงมาใกล้นิ่งๆ สัมผัสของเนื้อผ้าที่
ลากไล่ไปทั่วผิวเนื้อพาให้หัวใจดวงน้อยอบอุ่นขึ้นมาโดยไม่รู้ตัว ความ
อบอุ่นที่เคยได้รับจากเขาเมื่อก่อนย้อนกลับมาให้หล่อนได้สัมผัสอีกครั้ง
หนึ่ง

ถ้าทำได้...หล่อนไม่ได้อยากจะหนีหน้ากลิ่นที่เคย อยากให้เขา
เป็นพี่ชายที่แสนดีของหล่อนแบบนี้ตลอดไปด้วยซ้ำ แต่ทุกอย่างมันมี
ข้อจำกัดเสมอ...หล่อนได้เจอกลิ่นที่เป็นทั้งเพื่อนเป็นทั้งพี่ชายให้แก่
หล่อน ได้รับน้ำใจและความอบอุ่นจากเขามากมายตั้งแต่ก้าวเข้ามาสู่
โลกอันโดดเดี่ยวแห่งบ้านวรารักษ์ แต่ความสุขไม่ได้อยู่กับคนเราไปชั่ว
ชีวิต และมันก็คงถึงเวลาที่กลิ่นที่ต้องไปแสวงหาความสุขของเขาเอง
บ้างเสียที หลังจากที่เขามอบความสุขและโลกทั้งใบให้หล่อนไปแล้ว

สิ่งที่หล่อนพอจะทำได้ในตอนนี้มีเพียงอย่างเดียวเท่านั้นคือ เก็บ
เกี่ยวช่วงเวลานี้ไว้ในความทรงจำให้มากที่สุด เก็บไว้ให้หวนนึกถึงใน

วันที่หล่อนไม่มีเขาอยู่ในโลกใบเล็กๆ ของหล่อนอีกแล้ว...

ห้าวันที่ต่อมา รถยนต์สีดำเงาสีงาช้างยุโรปก็เคลื่อนมาจอดหน้าบ้านของกลินท์ เด็กหนุ่มไม่ได้ลงจากรถทันที แต่ชะโงกหน้าไปสั่งนายเหมว่า

“เดี๋ยวลุงช่วยไปเอากล่องยาในบ้านมาให้ผมหน่อยนะครับ ถ้าแม่ถามหาผมก็ให้บอกว่าผมไปสนามฟุตบอลกับเพื่อน”

“ครับ คุณชาย”

“นั่งอยู่ตรงนี้แหละ ไม่ต้องลงมา”

สั่งนายเหมเสร็จ กลินท์ก็หันมาสั่งดารีกาต่อ ก่อนจะเปิดประตูลงจากรถ ย้ายไปนั่งเบาะคนขับแทนที่นายเหม ดารีกาไม่ค่อยเข้าใจนักว่าเขากำลังจะทำอะไร แต่ก็ไม่กล้าซักถาม ได้แต่นั่งนิ่งๆ อยู่ที่เบาะหลัง รอให้นายเหมนำกล่องยามาให้ แล้วมองดูกลินท์ค่อยๆ ถอยรถออกห่างจากหน้าบ้าน แต่พอเห็นว่าเขาเบนหัวรถยนต์ไปยังปากซอย หล่อนก็ทนนิ่งนิ่งเสียบต่อไปไม่ไหว

“พี่กลินท์จะพาดาวไปไหนคะ”

“ไปทำแผล”

“ทำที่บ้านก็ได้นี่คะ”

“เดือนอยู่บ้าน กลัวเดือนกับคุณป้าวิไลเห็นไม่ใช่หรือไง”

กลินท์สับตากลมโตผ่านกระจกมองหลังเพียงแวบหนึ่งขณะพูด แล้วจึงเบรคไปมองถนนเบื้องหน้าต่อ ทั้งให้เด็กหญิงแอบนั่งอมยิ้มมองเขาทำหน้าที่พลขับให้หล่อนด้วยแววตาสุขใจ...อย่างน้อยเขาก็ยังเป็นห่วง กลัวว่าหล่อนจะโดนแม่เลี้ยงกับพี่สาวลงโทษที่เห็นหล่อนอยู่กับเขา ดารีกาไม่รู้ว่าเขาจะพาหล่อนไปที่ไหน หล่อนไม่ได้ซักไซ้เขาต่อปล่อยให้ห้องโดยสารมีเพียงเสียงเพลงสากลจากคลื่นวิทยุดังคลอเบาๆ เท่านั้น และเนื่องจากช่วงนี้เป็นช่วงเวลาที่คนเพิ่งเลิกงานแย่งกันกลับบ้าน รถบนถนนจึงแน่นขนัดจนรถของกลินท์แทบแข่งไปเลนไหนไม่ได้

ต้องไหลตามรถคันอื่นไปเรื่อยๆ

ดาริกามองความวุ่นวายของการจราจรในเมืองหลวงนอกหน้าต่าง
เสียงเพลงสากลที่ดังคลอเบาๆ กับความเย็นจากเครื่องปรับอากาศใน
รถยนต์คันหูกล่อมให้เปลือกตาบางปิดลงซ้ำๆ

‘มีคนขับรถให้นั่งก็ดีเหมือนกันแฮะ’

ริมฝีปากจิ้มลิ้มยกขึ้นเป็นรอยยิ้มเล็กน้อย เพียงไม่นานภายใน
ห้องโดยสารก็มีเสียงลมหายใจสม่่าเสมอดังขึ้นให้คนขับได้ฟังคลอไป
กับเสียงเพลงจากคลื่นวิทยุ กลิ่นที่หันมามองอีกทีก็เห็นแม่สาวน้อย
เอนหัวหลับซบเบาะไปแล้วเรียบร้อย

‘หลับง่ายเหมือนเดิมไม่เปลี่ยน’

กลิ่นที่แย้มยิ้มอ่อนโยนขณะมองดวงหน้ากลมขาวที่หลับตาพร้อม
เป็นครั้งสุดท้าย ก่อนจะหันมาจกญกับฝูงรถยนต์ที่แน่นถนนต่อ กว่า
กลิ่นที่จะฝ่าการจราจรคับคั่งมายังสวนสาธารณะใกล้โรงเรียนได้ก็เกือบ
หกโมงเย็นเข้าไปแล้ว พอมาถึงที่หมายเขาก็ก้าวลงจากรถ เดินอ้อมไป
เปิดประตูหลังฝั่งที่มีร่างเล็กๆ ของคนที่นอนหลับอย่างไม่รู้ร้อนรู้หนาว
กับฝูงรถติดเลยแม้แต่น้อย

“ตื่นได้แล้ว ตัวแสบ”

เสียงทุ้มฟังคุ่นหูปลุกดาริกาให้ตื่นจากนิทรารมณอันแสนสุข
เด็กหญิงลื้มตาขึ้นอย่างงัวเงียปนงุนง เห็นใบหน้าคมสันของคนที่ยืน
เท้าประตูรถจึงนึกขึ้นได้ว่าหล่อนอยู่ที่ไหน

แอร์มันเย็น เพลงก็เพราะ คนขับก็หล่อแถมยังใจดี หล่อนเลย
หลับลึกจนลื้มไปแล้วว่ากำลังจะไปไหน

“ถึงแล้วเหรอกะ”

“ถึงแล้ว ลงมาสิ”

ไม่รอให้เขาเร่งอีกรอบ ดาริกาก้าวลงจากรถ แล้วเดินตามร่าง
สูงโปร่งไปยังเก้าอี้หนังริมสระบัวขนาดใหญ่ เนื่องจากเป็นช่วงเย็นมาก

แล้ว ผู้คนในสวนสาธารณะจึงเริ่มบางตา มีแค่ไม่กี่คนที่มาวิ่งออกกำลังกาย กลิ่นที่ให้ดริคานั่งบนเก้าอี้ ในขณะที่เขานั่งคุกเข่าลงตรงหน้า หล่อน แล้วเปิดกล่องยาที่หิ้วมาด้วย หยิบขวดน้ำเกลือมาเทราดลงบนสำลี ดาริกาเห็นอย่างนั้นก็เริ่มสั่นเป็นเจ้าเข้าทันที กลัวเหลือเกินว่ามันจะแสบ พอกลิ่นที่กำลังจะใช้สำลีเช็ดทำความสะอาดแผลที่หิ้วเข้าให้ หล่อนก็หลบเลียงโดยอัตโนมัติ...เป็นแบบนี้อยู่หลายครั้ง จนเขาต้องงยหน้าขึ้นมาเองด้วยสายตาดำหนิ

“เอ่อ...แสบไหมคะ”

“ไม่แสบหรอก อยู่เฉยๆ”

ดาริกาเชื้อฟุ้งที่เขาบอก มองคนที่กำลังใช้สำลีเช็ดทำความสะอาดแผลให้หนึ่งๆ ยิ่งเห็นเขาชะมักเขม่นอยู่กับบาดแผลของหล่อน ดาริกาก็รู้สึกเหมือนช่วงเวลาเก่าๆ เริ่มหวนคืนมาอีกครั้ง คล้ายกับเมื่อก่อนตอนที่หล่อนโดนวิไลเรขทำโทษ แล้วแอบมานั่งร้องไห้ในสวน หลังบ้านใกล้ๆ บ้านของกลิ่นที่ เขาก็มักจะเห็นแล้วแอบป็นขำมกำแพงมาทำแผลให้หล่อนอยู่เสมอ

ทั้งที่ตอนนี้เขาก็ไม่ได้ไปไหน ยังนั่งทำแผลให้หล่อนแบบเมื่อก่อนเหมือนเดิม แต่ไม่รู้ทำไม...หล่อนถึงรู้สึกวาระยะห่างระหว่างเขากับหล่อนเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ รวากับว่าเขาเริ่มห่างออกไปไกล ไกลเข้าไปทุกที

ไกลจนหล่อนใกล้จะเอือมแะไม่ถึงอยู่แล้ว...

พอแน่ใจว่าบาดแผลสะอาด ไม่น่าจะมีเศษฝุ่นหลงเหลืออยู่ กลิ่นก็หยิบยาแดงมาใส่ให้หล่อน แล้วตามด้วยติดยาดีดไป ดาริกากล่าวขอบคุณเขาเบาๆ มองเขาเก็บของใส่กล่องตามเดิมแล้ว เหมือนจะนี่อะไรบางอย่างขึ้นมาได้ จึงเอ่ยถาม

“ได้ยินที่กลิ่นที่กับเพื่อน เอ้อ...” หล่อนรีบเปลี่ยนคำพูดใหม่ ด้วยเกรงว่าเขาจะรู้ว่าหล่อนแอบฟังเขาคุยกับเพื่อน “ได้ยินบ้างเนี่ยคุย

กับพี่จำปีว่าพี่กลินท์จะไปเรียนต่อที่อังกฤษหรือคะ”

“อืม”

“นานมากไหมคะ”

“นานเหมือนกัน อาจจะมีสักสี่ห้าปี หรือถ้าเรียนต่อโทก็อาจจะนานกว่านั้น”

พอไม่ได้ยินเสียงเจ็ดยแจ้วตามต่อ กลินท์ก็ละมือจากกล่องยามามองหล่อนด้วยความแปลกใจ เห็นเด็กหญิงตัวน้อยก้มหน้านิ่ง เด็กหนุ่มวัยสิบแปดปีจึงเผยรอยยิ้มเอ็นดู เอื้อมมือไปโยกศีรษะเด็กเบาๆ

“เป็นอะไร คิดถึงหรือ”

“คงจะอย่างนั้นมั้งคะ พี่กลินท์ไปอังกฤษ น้ามนต์คงจะเหงาแยะเลย”

เสียงเล็กๆ นั้นฟังดูก็รู้ว่าเหงาเหงาแค่ไหน ไม่รู้เหมือนกันว่าแม่ของเขาหรือหล่อนกันแน่ที่เหงา น่าแปลก...สามปีมานี้ เขาแทบไม่ได้พูดคุยกับดารีกาเป็นเรื่องเป็นราวเลย ช่วงแรกที่ไม่มีหล่อนมาเดินตาม เขาก็รู้สึกเหมือนขาดอะไรไปอยู่บ้าง แต่พอขึ้นมัธยมปลาย เจอเพื่อนก๊วนใหม่ที่มีประสบการณ์หลากหลายมาแบ่งปันกัน ชวนกันเล่นอะไรแผลงๆ ตามประสาเด็กหนุ่มวัยหัวเลี้ยวหัวต่อ เขาก็แทบจะไม่ได้นึกถึงหล่อน

แต่พอได้มาพูดคุยกับหล่อนอย่างสนิทสนมอีกครั้ง กลินท์ก็เพิ่งสังเกตเห็นว่าดารีกาเติบโตขึ้นกว่าเดิมเยอะทีเดียว ร่างเล็กที่เคยเตี้ยกว่าไหล่เขาเกือบศีบเริ่มสูงขึ้นจากเดิมไม่น้อย แม้จะยังไม่สวยสะพรั่ง เป็นสาวเต็มกายในวัยสิบเจ็ดปีเหมือนพราวีสิตางค์ แต่ก็มีความงดงามในยามเติบโตให้พอมองเห็น น่าเสียดายนักที่เขาไม่ได้ยอมองดารีกาบ่อยๆ เจริญเติบโตเป็นสาวเต็มวัยอย่างที่ใจนี้คอยาก ถึงแม้ว่าสามปีมานี้ เขากับหล่อนอาจจะไม่ได้ตัวติดกันเหมือนเมื่อก่อน

แต่กลินท์ก็ยังไม่ลืมนว่าเขามีหล่อนเป็นน้องสาวอยู่อีกคน จริงอยู่...เขา
อาจจะมีเพื่อนฝูงมากมาย แต่เขาก็ไม่เคยลืมนว่าเมื่อก่อนเคยมีเด็กหญิง
อีกคนเดินตามหลังเขาต้อยๆ อ่อนให้ทำนู่นทำนี่อยู่บ่อยๆ

“ถ้าไม่อยากจะให้นามนต์เหงาก็หมั้นไปหาบ้างสิ พี่ไม่อยู่บ้าน
แล้วนี่ คงไปหาได้แล้วมั้ง”

กลินท์หยอกเล็กๆ รู้ดีว่าที่ดารีกาไม่ค่อยไปบ้านของเขาบ่อยครั้ง
เหมือนแต่ก่อน เป็นเพราะเขาเองอย่างไม่ต้องสงสัย มาจนบัดนี้เขาก็
ไม่รู้ว่าอะไรเป็นสาเหตุที่ทำให้ดารีกาตีตัวออกหาก จะใช่เพราะไวไลเรช
หรือไม่ หรือเป็นเพราะหล่อนเบื่อกที่จะเล่นกับเด็กผู้ชายอย่างเขาอย่าง
ที่หล่อนเคยพูดเอาไว้...เขาก็อยากรู้เหมือนกัน

“พี่กลินท์จะคิดถึงดาวไหมคะ”

“คิดถึงสิ จะไม่คิดถึงน้องสาวคนนี้ได้ยังไงกัน”

คำพูดของกลินท์เหมือนหยาดน้ำอุ่นที่ไหลมาโอบล้อมหัวใจที่
เคยเห็บหนาวมานานปีของหล่อน

พี่กลินท์ยังไม่ลืมหล่อน...เขายังไม่ลืม

แล้วจากวันนี้ไปละ เขาจะลืมหล่อนหรือไม่

พอเขามีสังคัมใหม่ที่กว้างมากกว่าเดิม สังคัมของเขาที่ไม่
มีหล่อนอีกแล้ว...เขาจะยังคิดถึงหล่อนอยู่หรือไม่ จะจำได้ใหม่ว่ายังมี
น้องสาวคนนี้อีกคน

“ไปเรียนไม่นานหรอก เดียวก็กลับมาแล้ว กลับมาเมื่อไรจะ
ขนมหกลับมาฝาก เอ้อ ได้ข่าวว่าคุณลุงซื้อคอมพิวเตอร์ให้แล้วนี่ ถ้าคิดถึงก็
ส่งอีเมลไปหาบ่อยๆ สิ”

“ได้หรือคะ”

คนถามตาเป็นประกาย เรียกรอยยิ้มอ่อนโยนได้จากคนมอง
กลินท์ไม่ตอบ แต่ล้วงปากกาที่พกติดตัวออกมาจากกระเป๋ากางเกง
นักเรียน คิ้วมือเล็กข้างหนึ่งขึ้นมาแบออกก่อนจะเขียนที่อยู่เมลลงไป

“แค่นี้ก็เรียบร้อย ว่าแต่...ส่งอีเมลนะ ส่งเป็นหรือเปล่า”

“ส่งเป็นซี ดาวอยู่ ม. 1 แล้วนะ ที่โรงเรียนเขามีเรียนวิชาคอมพิวเตอร์ด้วยหรอก”

ดารีกาบอกหน้ามูย เคื่องนั้ที่ได้ยินกลินท์พูดเหมือนหล่อนเป็นคนหลังเขา แต่คนพูดกลับหัวเราะเบาๆ อย่างเห็นเป็นเรื่องสนุก ไม่ว่าหล่อนจะเติบโตขึ้นอีกสักแค่ไหน แต่คำพูดคำจาและท่าทางของหล่อนก็ยังคงเป็นดารีกา...น้องสาวตัวแสบที่เธอแสนเอ็นดูอยู่ดีนั่นเอง

เย็นวันนั้นถ้าใครมาวิ่งออกกำลังกายในสวนสาธารณะแห่งนี้ก็จะได้ยินเสียงหัวเราะปะปนไปกับบทสนทนาระหว่างเด็กหญิงกับเด็กหนุ่มที่นั่งอยู่บนเก้าอี้ริมสระบัว ยังได้ฟังเสียงใสหัวเราะร่วน ก็ยิ่งรู้ว่าเจ้าของเสียงมีความสุขมากเพียงใด

หากความสุขสามารถอยู่คู่กับคนเราอย่างนี้ตลอดไปก็คงจะดีไม่น้อย

แต่ทุกอย่างบนโลกใบนี้ล้วนเป็นสิ่งไม่เที่ยงเสมอ

ความสุขของดารีกาก็เช่นกัน